

DE KOMST VAN ALBERT

komedie van Luc Kerkhofs

BEZETTING:

(5 dames en 5 heren)

FONS VAN ELDEREN: 45, vertegenwoordiger

ANNIE: 45, zijn vrouw

LIES: 25, zijn dochter

SYLVAIN: 40, zijn vriend

VERA: 40, vriendin van zijn vrouw

KOSTER: voorzitter kerkfabriek

NONKEL ALBERT: 65, vreemde figuur

CHANTAL: 30, serveuse

TATTOO FRITZ: 30, vriend van Lies

DOKTER SPUIT: dokteres

(De rol van Chantal en Dokter Spuit kan eventueel een dubbelrol zijn.
Dokter Spuit kan tevens gespeeld worden door een man)

DECOR:

Klassieke huiskamer met tafel plus vier stoelen, een kleine salon en minstens één raam. Er staat een dressoir waarop een wedstrijd beker en een vast telefoontoestel staan.

Er is een deur naar de keuken, naar de slaapkamers en eentje naar de hall.

NOOT:

-Chantal praat houderig Nederlands.

-Nonkel Albert gooit er soms wat Engelse woorden tussen.

EERSTE TAFEREEL

(DINSDAG MORGEN)

(Annie en Vera komen met koffie en een pak koekjes van de keuken. Ze zijn in gesprek en zetten zich aan tafel. Annie draagt een keukenschort)

VERA: (terwijl ze koffie uitschenkt) ...ziet ge mij al rondrijden in een auto? Nee hoor, ik ben al content met een goeie velo.

ANNIE: (terwijl ze het pak koekjes opent) Maar als 't regent wordt ge wel nat, hé Vera.

VERA: (snuift aan Annie) Hebt gij iets van reuk op u gespoten?

ANNIE: Ja. Dat is "white musk", daar steigert onze Fons van.

VERA: Dus vanavond ruikt de stier hier nog eens uit...?

ANNIE: Ja. Ik geef onze Fons 's morgens een stevig ontbijt, tussendoor een stek rauwe selder en vanavond een lichte maaltijd. Een hengst geven ze ook geen haver twee uren voor hij langs een merrie moet passeren. Straks nog verse lakens..., en dan maar hopen dat 't koekenbak is hé. Mist gij zoiets niet?

VERA: Nee. Geef mij 's avonds maar een porto met een "mon cherieke", daar krijg ik ook warm voeten van.

ANNIE: (presenteert het bordje met koekjes) Hier, pak een koekje.

VERA: Als we morgen beginnen met ons worteldieet dan zal het gedaan zijn met koekjes te smullen.

ANNIE: Dan zullen we vandaag nog maar eens doorgaan. (pakt nog een koekje)

VERA: 't Is allemaal zo lekker, hé Annie. Ik kan zonder veel moeite heel dat pak...

ANNIE: (onderbreekt) Ssst..., niet zo luid praten want onze Fons slaapt nog.

VERA: Hoe...? Ligt die nu nog in z'n bed...? 't Is al half tien...?

ANNIE: Ja, hij voelde zich niet zo best. Hij is gisteren laat thuisgekomen van de vergadering van de pompoenenclub.

VERA: En waarschijnlijk weer goed zat zoals iedere keer.

ANNIE: Och, 't is zijn hobby en hij heeft er al eens een beker mee gewonnen. (reinigt de beker op het dressoir met een stofvod)

VERA: Zo'n rommel zet ge toch niet in 't midden van uw living.

ANNIE: Onze Fons wil dat iedereen die ziet staan. Elke vent is toch ijdel hé.

(Lies komt ondertussen van de keuken. Ze is gekleed in haar jas)

LIES: (tot Annie) Ma, ik wil naar de fitness, maar mijn auto start weer niet. Kan onze Pa daar eens direct naar kijken?

ANNIE: Nee Lies, onze Pa ligt nog in z'n bed.

LIES: Moet die vandaag niet gaan werken?

VERA: Hij heeft te lang vergaderd gisteren. (drinkgebaartje)

LIES: (vervolgt tot Annie) En het stinkt ferm in de keuken hé. Wat scheelt daar...?

ANNIE: De dampkap is kapot en die moet dringend hersteld worden.

LIES: Okee, dan zal ik wel thuisblijven van de fitness. (trekt haar jas uit)

VERA: Of met de velo zoals ik. Maar de jeugd van tegenwoordig...

LIES: (onderbreekt) De jeugd van tegenwoordig heeft iets belangrijks mee te delen aan haar ouders.

ANNIE: Dan zult ge moeten wachten tot onze Pa boven water is.

VERA: Waarover gaat 't? Hebt ge de leraar van de fitness aan de haak geslagen?

LIES: Nee, iemand anders. (toont een foto op haar gsm) Wat vindt ge ervan? (als Annie twijfelt) Kom, zeg 't maar. Hij staat u niet aan, hé Ma.

VERA: (tot Lies) Weet hij al dat ge in een koekjesfabriek werkt?

LIES: Ja, dat heeft hij al geroken aan mijn kleren.

VERA: Op het einde van de week is 't opening van een nieuwe Albert Heijn-winkel. Hebt ge daar al eens gesolliciteerd?

LIES: Ja, maar nog niks van gehoord. Ik ben dat bandwerk kotsbeu. Seffens kan ik weeral vertrekken tot deze avond tien uur om koekjes in te pakken. Ik kan geen koekjes meer zien.

VERA: Ikke wel. (neemt nog een koekje)

LIES: Ik zal maar een collega bellen dat ze langs hier moet passeren, of ik geraak niet op mijn werk. (richting slaapkamers) Maar ik ga eerst een andere jas aantrekken.

ANNIE: Maakt gij dan onze Pa ook eens wakker?

LIES: Ring ring..., ik zal efkes voor wekker spelen. (af naar de slaapkamers)

(Sylvain steekt z'n hoofd binnen aan de keukendeur. Hij is een boertig type, draagt constant een zwart hoedje en zit met z'n handen meestal in de zakken van z'n stofjas)

SYLVAIN: (tot Annie) Ik heb Fons z'n trapladder teruggebracht. Zegt gij dat straks tegen hem als hij thuiskomt van z'n werk?

ANNIE: Wacht efkes, dan kunt ge 't hem zelf vertellen.

SYLVAIN: (komt binnen) Hoe...? Is de Fons niet werken?

ANNIE: Nee, die ligt nog in zijn bed.

SYLVAIN: Is 'm ziek?

VERA: Ziek...? Zat ja...!

ANNIE: (tot Sylvain) En gij moet vandaag ook niet werken, nee?

SYLVAIN: Nee, de chauffeurs van de LIJN staken.

VERA: Waarom nu weeral...?

SYLVAIN: Omdat de passagiers niet met gepast geld willen betalen. Zo verliezen wij veel te veel tijd.

ANNIE: Sylvain, kunt gij eens rap naar onze dampkap kijken? Die valt soms al na één minuut stil en dan dampen alle vensters aan.

SYLVAIN: Wel Annie, dat zal ik voor u eens doen. (af naar de keuken)

ANNIE: Die Sylvain is toch een rare hé. Snapt gij dat die niet aan een vrouw geraakt?

VERA: Och die ziet z'n konijnen liever dan de vrouwen. En als ge alleen zijt hebt ge met niemand rekening te houden. Ik kan er over meepraten

(Annie stoft verder af. De Koster daagt op. Hij draagt steeds een zwarte alpinopet)

VERA: Hier se, de Koster is ook al geland.

KOSTER: 't Is "Werenfried" voor de vrienden hé. Een koster bestaat niet meer. Ik ben voortaan parochiaal medewerker. (getimmer op de achtergrond) Is die konijnenkweker uw keuken aan 't afbreken?

ANNIE: Daar moet toch iemand die dampkap herstellen.

KOSTER: (zet zich bij aan tafel en neemt een koekje) Dames, ik heb goed nieuws. Als voorzitter van de kerkfabriek kan ik u meedelen dat onze grot voor de heilige

Albert Motsch er toch zal komen.

ANNIE: En waar komt ze?

KOSTER: Op de grond van Boer Timmers. Zijn vrouw Marthe ging het vandaag aan haar boer vragen. Onze gemeente gaat nog wijd en zijd bekend worden met onze grot. De bedevaarders zullen met duizenden afkomen. We zullen kaarsen kunnen verkopen en beeldjes van de Heilige Albert zoals in Scherpenheuvel en Lourdes. Maar we moeten eerst nog wat meer geld inzamelen voor het bouwen van de grot hé.

VERA: Hoe gaan we dat doen?

KOSTER: Heeft er niemand van u geen rijke typ in de familie?

ANNIE: Fons heeft nog een rijke nonkel in Amerika wonen, maar die hebben we al 10 jaar niet meer gezien.

KOSTER: Wanneer brengt gij uwe Fons nog eens mee naar de mis want dat is ook al 10 jaar geleden?

ANNIE: Ge kent onze Fons hé.

KOSTER: Ja, uwe vent is een heidense mens die in niks gelooft. (na geklop van een hamer op de achtergrond) En zijn maat daar in de keuken is nog een grotere ketter. Volgens mij gaat die zelfs naar de "stoute meisjes".

ANNIE: Hoe moeten vrijgezellen als Sylvain anders aan hun trekken komen?

KOSTER: En wat moet IK dan doen...? Ik ben ook alleen hé.

VERA: Maar gij hebt ons nog, hé Koster.

ANNIE: Jaja, maar meer dan vriendschap is dat ook niet tussen ons.

KOSTER: Pas maar op, want wat niet is kan nog komen.

VERA: Wat zijt ge met een vent...? Als ge uwe rug draait zitten ze op een ander.

ANNIE: Kom, we dwalen af. Is de kalender voor volgend jaar al gereed?

KOSTER: (haalt een formulier tevoorschijn) Ja. Ik heb hier uitstapjes met het bestuur naar de grot van Oostakker, naar Scherpenheuvel en naar Lourdes.

ANNIE: Ik weet niet of onze Fons daarmee content gaat zijn.

VERA: Vraag het hem seffens eens hé.

KOSTER: Hoe...? Is Fons thuis...? (gaat nu verder van de dames zitten)

ANNIE: Ja, die ligt nog in z'n bed. Hij voelde zich niet goed.

KOSTER: Als hij zijne geest geeft..., ik zit in de wachtkamer, hé Annie.

ANNIE: Ja Koster, dat weet ik ondertussen ook al.

VERA: Het is die pompoenenclub, het zijn daar allemaal bratsers...!

KOSTER: Ja, opgepast met die mannen van De Pompoen hé, want ik heb daar al wilde verhalen over gehoord.

(Sylvain komt van de keuken en legt een grote Engelse sleutel op tafel)

SYLVAIN: De dampkap is gerepareerd, ge moet alleen de elektriciteit nog aansluiten.

ANNIE: Merci Sylvain. (tot Koster) Misschien kunnen we de Sylvain aanstellen als conciërge van onze grot? Ziet gij dat zitten, Sylvain?

SYLVAIN: Ikke conciërge...? En dan mijn job als chauffeur bij de LIJN opzeggen?

ANNIE: Natuurlijk.

SYLVAIN: Mag ik daar ook staken?

KOSTER: (kordaat) Nee, geen denken aan...!

SYLVAIN: Dan doe ik het niet...!

ANNIE: (roept aan de slaapkamerdeur) Fons, komt gij vandaag nog uit uw bed...?

KOSTER: Kom, we gaan eens kijken naar de plaats waar de grot van Albert Motsch gaat komen. Want boer Timmers zal dan ook cervetude moeten geven langs waar al de bedevaarders naar de grot kunnen stappen. En ene keer afgestaan..., dan is dat voorgoed hé.

SYLVAIN: Ge gelooft toch zelf niet dat die gierige boer zijne grond zal afstaan?

KOSTER: Daar kunt gij niet over meepraten, Sylvain.

VERA: Nee, gaat gij maar voortstaken in uw autobus van de LIJN.

KOSTER: Kom. (veert recht, maar als Sylvain wil meegaan) Gij niet...! Dit is een zaak die enkel het bestuur van de kerkfabriek aanbelangt.

ANNIE: (tot Sylvain) Gij kunt misschien onze Fons uit z'n bed gaan halen.

(Vera, Koster en Annie af langs de keuken. Fons komt van de slaapkamers, hij ziet er slecht uit en stapt met de benen gespreid)

SYLVAIN: Miljaar Fons, gij ziet er slecht uit...! Wat hebt gij aan de hand?

FONS: Aan m'n hand niks, maar wèl op een plaats die ik niet kan laten zien...!

SYLVAIN: Ja, ik zie 't al, gij zit met 't speen.

FONS: Vele erger...! (minder luid) Ik heb gisteravond een "Prins Albert" laten zetten.

SYLVAIN: En wat is dat zo'n Prins Albert...?

FONS: Dat is een piercing door het kopje van mijne Jos.

SYLVAIN: Amaai, dat moet geen deugd doen. En waarom doet gij zoiets...?

FONS: Een weddenschap onder de collega's van De Pompoen hé. We waren allemaal strontzat en wat doet een mens dan. De Charel heeft er ook ene laten zetten. En nog acht andere gasten ook. Dat was daar een ravage, het bloed hing tot tegen het behang.

SYLVAIN: En welk nut heeft dat? Gaat ge hem kunstjes leren of zo?

FONS: De vrouwen vinden dat plezant, naar 't schijnt. Maar afzien..., het heeft gene naam. Ik bijt nu nog efkes op mijn tanden hé.

SYLVAIN: Jaja, maar zoals gij nu stapt..., met uw benen zo wijd open..., gij zit precies met een versleten amortiseur.

FONS: Ik ben eens benieuwd hoe het met de Charel gaat. Ik ben al 45 jaar, maar de Charel is nog maar pas getrouwd. En wat doet een jong koppel dat pas getrouwd is...? Voor hem en zijn vrouw moet dit een catastrofe zijn.

SYLVAIN: En wat zegt uw Annie daarvan?

FONS: Ons Annie mag daar niks van weten...! Zwijgen dat ge zwart ziet hé...!

SYLVAIN: Nee, ze zal nog niet zien dat er iets scheelt aan uwe bougiesleutel.

FONS: 't Was 75 euro voor die piercing.

SYLVAIN: (cynisch) Jaja, daar gaat ge wel voor 75 euro plezier aan beleven.

FONS: A propos, kent gij die serveuse van Het Mestputteke?

SYLVAIN: Chantalleke...? Die buitenlandse...? Die 's nachts haar theater al eens durft laten zien aan de klanten?

FONS: Just ja. Wel, wij van de pompoenenclub zijn in Het Mestputteke gisteravond na de vergadering nog een pint gaan pakken. En die Chantal had het voor mij hé. Ze heeft vandaag al meer dan tien keer naar mijne gsm gebeld. Ik heb mijne gsm zelfs moeten uitzetten of hij liep warm.

SYLVAIN: Wat hebt gij die Chantal dan in haar oor geblazen?

FONS: Niks. Ik heb haar gewoon gezegd dat zij een beeld van een vrouw is. En achteraf deed zij autostop naar haar appartement en toen heb ik haar

meegepakt in mijn auto. Dat doe ik ook al niet meer. Ik heb m'n lesje wel geleerd. Hoe geraak ik nu van die Chantal vanaf...?

SYLVAIN: Ik heb alleen maar ervaring met het fokken van konijnen, hé Fons.

FONS: Waarom zit jij altijd met uw handen in uw zakken?

SYLVAIN: Als ik mijn konijnenkoters ga kuisen dan vallen er altijd konijnenkeutels in m'n zakken. (toont er enkelen)

FONS: Dat is niet proper, hé vriend. Doe die vuiligheid maar gauw weg. (als Sylvain z'n zakken leegmaakt op tafel) Maar NIET hier op tafel...!

SYLVAIN: Ik zal ze seffens wel in de vuilbak gooien. En wat nu met Chantalleke...?

FONS: Ja, dat hebt ge met die vrouwen als ge een beetje te intiem wordt.

SYLVAIN: Ik ben ook wel eens intiem..., met mijn Vlaamse Reuzen.

FONS: Zijt gij een konijnenpoeper...?

SYLVAIN: Maar nee, ik bedoel dat ik die ook wel eens over hun rug streef.

FONS: (tracht te gaan zitten, maar het lukt hem niet) Hebt gij congé vandaag?

SYLVAIN: Nee, wij staken.

FONS: Weeral? Wanneer werken die chauffeurs van de LIJN nog eens?

SYLVAIN: Als ze goesting hebben.

(De Koster, Vera en Annie komen van de keuken)

ANNIE: (tot Fons) En hoe is 't hier, zijt ge al wat beter?

FONS: Nee, helemaal niet.

KOSTER: Twee dafalgans en 't zal wel over gaan.

FONS: (tot Annie) Hebt ge geen kussentje om onder mijn poep te leggen? Ik verga van de zeer. (stapt met de benen gespreid)

VERA: Gij stapt zo raar...? Gij hebt precies drie weken op een paard gezeten. Waar zit 't ergens? Kom, laat mij eens kijken...!

FONS: (zet een stapje achteruit) Niks van...!

VERA: Jamaar, is 't uwe voorkant of uwe achterkant?

FONS: Het zit overal, en laat me nu maar gerust.

ANNIE: (legt een kussentje op een stoel) Hier, ga maar zitten. En luister eens naar de Koster want hij wil u iets vragen.

KOSTER: (plechtig) Fons Van Elderen..., wij gaan geld...

FONS: (onderbreekt) NEE...!

KOSTER: Jamaar, wij gaan geld...

FONS: (onderbreekt weer) Nee, niks geld...!

KOSTER: Jamaar, laat me nu eens uitspreken. Wij gaan geld inzamelen voor het bouwen van een grot.

FONS: En WIE gaat die grot bouwen?

KOSTER: Wij, samen met de inwoners van ??? (plaatselijke gemeente vernoemen).

FONS: En WAAR komt die grot te staan, Koster? NIET in MIJN tuin hé...!

ANNIE: Nee, boer Timmers zal ons een stuk van zijn grond ter beschikking stellen.

FONS: Die gierige keuterboer...? Hoe kan hij dat over z'n hart krijgen? Staat dat al op papier?

KOSTER: Nee, maar zijn vrouw Marthe heeft het mij beloofd.

FONS: En voor welke heilige is die grot?

KOSTER: Voor de heilige Albert Motsch. Die werd geboren op 26 mei in 1849 in het Duitse Eyweiler. Na een langdurig ziekbed stierf hij in de geur van heiligheid

op 6 april 1898 en enkele jaren later werd hij met reden al heilig verklaard. Er liggen meerdere bewijzen in Rome van personen die genezen zijn door zijn hulp en bijstand.

FONS: Een Duitser, zegt ge? Al wat Duits is dat is slecht...!

VERA: (ad Fons) Met zo iemand die niet voor reden vatbaar is daar kunt ge niet mee babbelen. (veert recht) Ik ga mijn middageten gereedmaken.

ANNIE: Ja, daar moet ik ook aan beginnen.

KOSTER: Wat staat er op het menu, Annie?

ANNIE: Stoofpotje met wortelpuree en als nagerecht een crème brûlée.

KOSTER: Het water komt al in mijne mond. Vroeg of laat wil ik toch ook wel eens proeven van uw kookkunsten.

FONS: Vergeet die "vroeg of laat" maar.

KOSTER: Wat niet is kan nog komen. (veert recht) En misschien kunt gij de heilige Albert Motsch ook eens aanroepen dan zal uw zeer gauw gedaan zijn.

FONS: Ik heb geen heilige nodig om mij te genezen..., en zeker geen Duitser...!

VERA: Mannen gelijk gij en die konijnenfokker hier die vliegen recht naar de hel.

SYLVAIN: Dat is ook goed, dan kunnen we veel besparen op de verwarming.

(De Koster en Vera af langs de keuken)

FONS: Annie, durf die Koster hier nooit laten mee-eten hé. Hebt ge dat verstaan?

ANNIE: Jaja, dat weet ik ook wel.

FONS: (met pijnlijke grimas) En zeer dat het doet..., ik zie begot zwarte sneeuw.

ANNIE: Daar is deze morgen telefoon geweest van een immokantoor. Er was bij hen een aanvraag binnengekomen om het huis in de Dorpsstraat 24 te verkopen.

FONS: Dat zal wel een vergissing zijn want ik wil niet verhuizen.

ANNIE: En gij vergeet niet dat ons keuken nog moet geschilderd worden?

FONS: Okee, maar vandaag niet want ik kan niet uit de voeten.

ANNIE: Hebt ge al naar uw baas gebeld dat ge vandaag niet kunt gaan werken?

FONS: Dat zal ik straks wel doen.

ANNIE: Wat mankeert gij eigenlijk...?

SYLVAIN: (pesterig) Ja Fons, dat wil ik nu ook wel eens weten.

FONS: 't Zal wel een verschot in mijne rug zijn, volgens mij.

ANNIE: En daar hebben deze morgen al een paar gasten van de pompoenenclub gebeld om te vragen hoe het met u was. Waarom vragen die dat...?

FONS: Dat zou ik niet weten.

ANNIE: Daar is gisteren in de pompoenenclub toch niks gebeurd...?

FONS: Nee, en zwijg daar nu maar over want dan krijg ik nog méér zeer. (veert recht en stapt met gespreide benen door de kamer)

ANNIE: Zoudt ge niet beter naar de huisdokter gaan? Moet ik eens naar Dokter Spuit bellen...?

FONS: Nee. En waarom ligt die Engelse sleutel hier op tafel?

SYLVAIN: Die heb ik nodig gehad om iets te repareren in de keuken.

FONS: Kunt gij daar wel mee werken?

SYLVAIN: Dat had ge niet gedacht van mij, hé Fonske.

FONS: (cynisch) Nee, ik verschiet nog elke dag van u. Leg die Engelse sleutel nu maar terug in de berging of ik ben die morgen weeral kwijt.

SYLVAIN: Geef de Sylvain een Engelse sleutel in z'n handen en hij lost alle

problemen op. (maakt bewegingen met de Engelse sleutel) En ge kunt die voor alles gebruiken hé, als hamer..., als koevoet..., voor de loodgieterij... (stoot met de Engelse sleutel toevallig tegen het kruis van Fons)

FONS: (pijnkreet) Aàààauwh...! Dat was er tegen, hé maat...!

ANNIE: (verbaasd tot Fons) Uwe rug is toch vanachter...?

SYLVAIN: Ik ga mijne Albert eten geven.

ANNIE: Welke Albert...?

SYLVAIN: Wel, de stamvader van mijn Vlaamse Reuzen heet Albert. Ieder zijne Albert... (tikt Fons plagend aan) ...hé Fons...!

FONS: (geïrriteerd) Maak dat ge weg zijt...!

(Sylvain met de Engelse sleutel af langs de keuken)

ANNIE: (bestudeert de gang van Fons) Precies dat 't toch meer naar onder zit.

FONS: Het zit hier... (onderrug) ...en het trekt met scheuten naar hier... (onderbuik).

(Lies komt van de slaapkamer. Ze is gekleed in een andere jas)

LIES: Pa, ik heb nieuws te melden. Ten eerste: mijn auto start weer eens niet. En ten tweede: ik heb een vrijer. (als Fons weer op het kussentje gaat zitten) Waarom hebt gij een kussentje nodig?

ANNIE: Hij is geblesseerd aan zijne rug.

FONS: Wat doet uwe vrijer?

LIES: Die werkt aan de Dokken. Laden en lossen van schepen.

ANNIE: Dus hij heeft geen studies gedaan?

LIES: Nee. Had gij liever een advocaat of een dokter als schoonzoon?

ANNIE: Och Lies, als ge maar gelukkig wordt. (reinigt de schouw met een stofvod)

LIES: Ik ben al gelukkig, ...als mijn auto wilt starten en als de dampkap werkt.

ANNIE: De dampkap marcheert weer want de Sylvain heeft ze nagekeken.

LIES: Dat werd ook tijd zeg. (af naar de keuken)

ANNIE: (leunt liefjes over de schouder van Fons) Ge hebt precies wel ècht zeer hé.

FONS: Hoe dikwijls heb ik dat nu al gezegd.

ANNIE: (liefjes) Al sjans dat het niet aan uwe dingies is, hé zoeteke...! (slaat er stoeierig tegen met de stofvod)

FONS: (pijnkreet) Aàààauwh...!

ANNIE: Oeioei..., kleinzerig ventje...!

(Lies komt van de keuken)

LIES: Nu marcheert die dampkap nog niet...!

ANNIE: Natuurlijk niet, ge moet de pries nog insteken.

LIES: Dat ding werkt al even slecht als mijn auto. (terug af naar de keuken)

FONS: Wat scheelt er aan die dampkap?

ANNIE: Wat moet een dampkap doen...? Zuigen...! En als ze dat niet doet dan is ze toch kapot hé.

FONS: En die prutser van een Sylvain heeft die hersteld? Dat gelooft ge toch zelf niet.

ANNIE: Kunt gij 't beter?

(Lies komt in paniek van de keuken gerend)

LIES: Kom rap, de dampkap is in brand geschoten...! Overal vuur...!

ANNIE: Wat hebt ge dan gedaan...?

LIES: Niks, ik heb enkel de pries ingestoken en alles schoot in de fik.

FONS: (roept) Pak de brandblusser...!

LIES: Waar staat die...?

FONS: In de berging.

LIES: Wààr in de berging...?

FONS: (zuchtend) Ik zal hem zelf wel gaan pakken. (veert recht van z'n stoel)

(Annie en Lies rennen naar de keuken. Fons sloft met veel moeite achterna)

ANNIE: (komt morrend terug van de keuken) Allé Fons, ga eens een stapje rapper...!
(geeft hem een duwtje)

FONS: (felle pijnkreet) Aaaaauwh...!

TWEEDE TAFEREEL

(VOLGENDE DAG - WOENSDAG)

(Fons zit aan tafel op een kussentje en bladert rustig door de krant. Lies zit in de zetel achter haar laptop. Er staan rokende geurstokjes opgesteld)

LIES: Hoe is 't met uwe rug?

FONS: Goed, als ik stil blijf zitten op mijn kussentje.

LIES: (snuift in de lucht) Wat is ons Ma allemaal van plan met die reukstokjes hier? Wilt die ons vergiftigen?

FONS: Daar zullen ze op uwe Facebook wel geen last van hebben.

LIES: Wat hebt gij tegen Facebook? Kijk hier maar eens hoeveel volgers ik al heb.

FONS: Als ik vrienden maak is dat buiten Facebook. Daarom ga ik elke dag de straat op en vertel ik aan voorbijgangers hoe goed ik geslapen heb, wat ik gegeten heb en hoe ik mij voel, wat ik aan 't doen ben en wat ik nog ga doen. Ik luister naar de gesprekken en dan zeg ik hen: "Ik vind dat leuk". Resultaat: Ik heb al drie personen die mij volgen, twee politieagenten en een psychiater...! (veert recht en stapt met gespreide benen)

LIES: Gij stapt gelijk iemand van 100 jaar. Dat zit volgens mij NIET alleen in uwe rug.

FONS: (ontwijken onderwerp) Start uwe auto al terug?

LIES: Nee.

FONS: Daar verschiet ik niet van. Volkswagen komt ook uit Duitsland. Ge moet die Duitse rommel buiten smijten en iets anders kopen.

LIES: Hebt gij geld voor een nieuwe?

FONS: Sparen, hé Lies. Dat moeten wij ook doen.

LIES: Dat immokantoor heeft daarstraks weeral gebeld. Daar zijn liefhebbers om ons huis te kopen.

FONS: De ene of andere zot zal wel een verkeerd adres opgegeven hebben.

(Sylvain daagt op)

SYLVAIN: Ik heb een vers geslacht konijn in de keuken op het aanrecht gelegd hé.

LIES: Merci Sylvain. Vandaag weer niet werken, nee?

SYLVAIN: Nee, wij staken omdat er het laatste jaar te veel rode lichten zijn bijgekomen. We moeten te dikwijls stoppen.

LIES: (cynisch) En nog eens merci van gisteren hé. Ons huis stond bijna in de fik. Al sjans dat de keuken nog niet geschilderd is. (af langs de keuken)

SYLVAIN: (weer met de handen in z'n zakken) Hoe gaat het met uwen Albert?

FONS: Na vier weken is dat pas helemaal genezen, zeggen ze.

SYLVAIN: Vroeg of laat zal Annie dat wel ontdekken als ze wilt gaan rollebollen.

FONS: Rollebollen...? Dat zit er de eerste weken niet meer in voor mij. Stel dat die ergens blijft achter haken...! Ik durf er niet aan denken wat er dan gebeurt. (krijgt een sms op z'n gsm) Hier, ik krijg weer een bericht van Chantalleke. Dat zijn er al meer dan tien en de dag is nog niet half. (leest) "Ikke mis u, lieve Fons." Dat gaat nog verkeerd aflopen. Ik zal mijne gsm maar uitzetten.

SYLVAIN: Is dat niet uw eigen schuld, Fons?

FONS: Wat moet ik haar dan zeggen, dat zij een lelijk krenge is? Wordt gij soms niet

lastiggefallen door eenzame vrouwen op uw bus?

SYLVAIN: Ja, er staan soms wel eens vrouwen aan de bushaltes die naar mij zwaaien en dan zwaai ik terug, maar dan vergeet ik meestal te stoppen.

FONS: En dan heb ik nog een tweede probleem. Ik heb Chantalleke in een zatte bui 2.000 euro gegeven. En nu zit ik zelf zonder geld. Hoe moet ik dat aan ons Annie gaan uitleggen als die dat ontdekt?

SYLVAIN: Waarom geeft jij Chantalleke zoveel geld?

FONS: Wat kost tegenwoordig de huur van een flat in 't midden van 't centrum?

SYLVAIN: Nu begrijp ik waarom zij altijd rond uwe nek hangt in Het Mestputteke.

FONS: Kunt jij mij wat geld lenen, Sylvain? We zijn toch vrienden hé.

SYLVAIN: Nee, ik heb zelf geen overschot. En ik spaar voor een andere auto.

FONS: (ad zakken van Sylvain) Zijt ge er weer mee aan 't spelen?

SYLVAIN: Waarmee?

FONS: Met die konijnenkeutels in uw zakken...?

SYLVAIN: Jamaar, vandaag zijn 't er niet zoveel. (toont een handvol)

FONS: Doe dat weg, Sylvain...! (als Sylvain de konijnenkeutels op het dressoir wil droppen) En NIET op onze dressoir...!

(Sylvain stopt de konijnenkeutels dan maar terug in z'n zakken. De deurbel rinkelt)

FONS: Kunt gij eens gaan opendoen? Ik kan nu moeilijk hé.

(Sylvain af naar de hall. Fons telefoneert ondertussen met het vast toestel)

FONS: (door hoorn) Goeiedag meneer, ik heb eergisteren bij u een Prins Albert laten zetten en dat doet nu verschrikkelijk zeer. Wat moet ik daar aan doen? - - - (boos) Nee, ik kan die niet uitdoen en op het nachtkastje leggen. (haakt in)

(Sylvain komt van de hall)

SYLVAIN: Fons, er staat een vrouw met haar valies aan de deur.

FONS: Als ze van Jehova is stuur ze dan maar door. (terwijl hij van z'n koffie drinkt)

SYLVAIN: Nee, 't is Chantalleke...!

FONS: (proest de koffie uit) Heu...?

(De sensuele Chantal, gekleed in jas, komt van de hall met haar valies)

CHANTAL: (liefjes) Dag Fons.

FONS: Dag Chantalleke. (ad valies) Wat scheelt er...?

CHANTAL: Mijne huisbaas hebben mij buiten gegooid en nu moet ikke ergens anders gaan slaap. En gij zijn voor mij zo lief. Daarom ikke denken dat ikke bij u ene paar dagen kan logeer.

FONS: Maar ik ben al getrouwd.

CHANTAL: Neenee, ikke willen niet trouwen. Ikke willen hier gewoon eventjes logeer.

FONS: (krabt in z'n haren, dan tot Sylvain) En wat nu...?

SYLVAIN: (zet een stapje achteruit) Daar kom ik niet tussen, hé Fons.

FONS: (tot Chantal) Goed. Ge gaat daar naar boven, daar zijn de slaapkamers. En ge pakt de laatste deur rechts, maar ge blijft op uw kamer hé...!

CHANTAL: (opgewekt) Bedankt lieve Fons. (geeft hem een wangkusje. Als ze ook Sylvain een wangkusje wil geven zet die verlegen weer een stapje achteruit) Ikke ga nu wat roesten want ikke hebben gewerkt tot deze morgen 4.00h. Maar ikke hebben nog ene kleine beetje honger.

FONS: Jaja, ik zal seffens wel iets naar boven brengen.

(Chantal met haar valies af naar de slaapkamers. De heren gapen haar na)

SYLVAIN: Hebt ge dat gezien? Die is ook superpompoenen aan 't kweken.

FONS: (berispt) Is dat nu het moment om aan zoiets te denken?

SYLVAIN: Ik weet een ding, als uw Annie daar achter komt dan heeft Fons Van Elderen zijne laatste keutel gescheten.

FONS: (plots met de glimlach) Ik denk dat ik dè oplossing heb. Chantalleke kan toch UW verloofde spelen.

SYLVAIN: MIJN verloofde...? Ja saluut, hoe moet ik dat gaan doen...?

FONS: Gij moet niks doen, enkel wat toneel spelen.

SYLVAIN: En hoe gaat gij dan verklaren waarom Chantalleke niet bij MIJ logeert?

FONS: Och, dat lossen we wel op.

(Annie en Vera komen thuis met een grote zak wortelen)

VERA: (tot Annie) ...en nog eens bedankt omdat ik met u mocht meerijden.

FONS: (pesterig) Plezant hé als ge gratis met de auto kunt gaan winkelen.

VERA: Het zal allemaal wel beteren als den Albert komt.

FONS: Welke Albert...?

VERA: Albert Heijn. Dan kan ik zelfs te voet gaan winkelen.

ANNIE: (tot Fons) Ik ben langs de apotheker geweest voor uw pijnstillers. En wat doet dat konijn op het aanrecht in de keuken?

SYLVAIN: Dat is een cadeauke van mij.

ANNIE: Heeft dat konijn nu geen extra dikke kop?

SYLVAIN: Dat is 't ras van de Vlaamse Reus, hé Annie. Bij de mensen hebt ge toch ook dikkoppen. (met blik naar Fons)

FONS: Waarom kijkt gij nu naar mij...? (tot Annie, ad zak wortelen) Gaat gij ook konijnen fokken misschien?

ANNIE: Nee, dat is voor ons worteldieet.

VERA: Annie en ik verdelen die zak in twee, elk 5 kilo.

ANNIE: (tot Fons) Deze morgen hebben enkele vrouwen van leden van De Pompoen gebeld om te vragen hoe het met u gaat. Waarom bellen die...?

FONS: Dat weet ik niet.

ANNIE: Daar zal weer wel iets gebeurd zijn dat het daglicht niet mag zien.

VERA: Ja, wat gebeurt er allemaal na middernacht in Het Mestputteke...?

FONS: Als vertegenwoordiger van NV Saucisse doe ik daar aan klantenbinding.

VERA: Ja klantenbinding... (met neukgebaartje) ...zó zeker...!

ANNIE: Agnes, de vrouw van de Charel, stond ook bij de apotheker. De Charel is ook op de ziekenkas met een ontsteking. En hij stapt ook met z'n benen wijd uiteen, zei Agnes. Volgens mij komt dat door het heffen van al die zware pompoenen. (hoort plots gerommel op de slaapkamers) Wat was dat...?

FONS: Ik zou het niet weten.

ANNIE: Ik zal eens gaan kijken. (wil naar de slaapkamers gaan)

FONS: (houdt haar tegen) Nee, dat zullen wel ratten of muizen op de zolder zijn.

ANNIE: En hoe is 't nu met uw zeer?

SYLVAIN: (verspreekt zich) Het gaat niet goed met Prins Albert. (krijgt tik van Fons)

VERA: Is prins Albert ziek?

SYLVAIN: (verzint snel) Ja euh..., maar Paola ging hem goed soigneren, zei ze.

ANNIE: (tot Fons) Marcheert de dampkap al terug?

FONS: Nee.

ANNIE: Dan kunt ge die NU gaan aansluiten. En wanneer gaat gij verf kopen om de keuken te schilderen? En daar ligt al drie maanden een hoop stenen naast de gevel. Wat gaan de mensen denken...!

FONS: Straks, allemaal straks. We gaan eerst die dampkap laten zuigen dat de haar op uwe kop komt rechtstaan. Is 't goed? Kom Sylvain. (tot Annie) Waar zijn mijn pillekes?

SYLVAIN: Hier, pak er van mij maar eentje. (presenteert hem een konijnenkeutel)

(Fons en Sylvain af naar de keuken. Fons neemt zijn medicatie mee)

VERA: Zou Fons onze grot niet willen sponsoren?

ANNIE: Onze Fons...? Nooit...! Fons haat Duitsers. Hij leest te veel boeken over de oorlog. Als wij op reis gaan naar Tyrol dan rijdt hij zelfs om via Frankrijk, Zwitserland en Italië, om maar zeker niet in Duitsland te moeten passeren. Dus spreek Fons niet over Duitsers want dan begint z'n bloed te koken.

VERA: Dat is toch niet meer normaal. De laatste oorlog is al meer dan 70 jaar voorbij.

ANNIE: Fons wil zelfs niks eten wat uit Duitsland komt. Dus niks van de Aldi of de Lidl want dat is ook allemaal Duits. (tikt tegen haar slaap) Hier heeft die het...!

VERA: Hij moet dat allemaal maar eens vergeten.

ANNIE: Dat kan Fons niet. Dat blijft tussen z'n twee oren zitten.

VERA: Als 't daar mee ophoudt. Nu zit 't ook al in zijne rug.

(Fons en Sylvain komen ondertussen van de keuken met achter hun rug een halve zak brood en een stuk worst. Ze willen stiekem naar de slaapkamers sluipen)

ANNIE: (plots tot Fons) Héla..., waar gaat ge naartoe met dat brood en die worst...?

FONS: (aanzelend) Euh..., we gaan eens kijken of we die muizen kunnen vangen...

SYLVAIN: (vervolgt) ...en daar zijn soms grote muizen bij hé. Zelfs zo groot dat ge niet kunt zien of het een muis is of een zwarte rat.

FONS: (ongeduldig tot Sylvain) Gaat gij nog mee of niet...?

SYLVAIN: (vervolgt) Allé, 't is maar te hopen dat er een beetje haar op staat.

VERA: Op wat...?

SYLVAIN: Ge hebt ook van die kletsmuizen hé. Daar heb ik 't niet mee want die bijten in uw vingers.

(Fons trekt Sylvain bij z'n kraag mee naar de slaapkamers. De Koster daagt op)

KOSTER: (zuchtend en teleurgesteld) Dames, ik kom van boer Timmers met slecht nieuws. Hij wilt geen grond afstaan voor onze grot. Zijn vrouw Marthe begrijpt ook niet waarom hij in ene keer zijne kazak draait.

VERA: Dan zitten wij wel schoon in de rats met onze grot.

KOSTER: (smekend) Annieke, zoudt gij geen stukje grond willen afstaan van uw tuin?

ANNIE: Ikke wel. Maar onze Fons..., dat weet ik niet.

KOSTER: Waar is Fons?

ANNIE: Boven.

KOSTER: Is 'm nog ziek?

ANNIE: Ja, maar 't gaat al wat beter want hij is muizen aan 't vangen op de zolder.

KOSTER: We zullen 't hem seffens eens vragen.

(Fons en Sylvain komen van de slaapkamers. De Koster pusht Annie)

ANNIE: Fons, ga eens efkes zitten want de Koster heeft een probleem.

FONS: (wil zich op een stoel zetten, tot Annie) Hebt ge niks anders dan een kussentje om op mijne stoel te leggen? Iets warm bijvoorbeeld?

ANNIE: Ik zal wat kersenpitten gaan opwarmen. (af naar de keuken)

KOSTER: Fons, als gij zo'n pijnlijke ontsteking hebt dan moet gij toch maar eens bidden tot de heilige Albert.

FONS: Zwijg me van ALBERT hé...!

(Lies komt van de keuken met een uitgeprinte foto. Ze wil naar de slaapkamers gaan)

FONS: (houdt haar tegen) Wat hebt gij daar in uw handen...?

LIES: (toont de foto) Dat is een print van een tatoeage die ik wil laten zetten.

KOSTER: Maar Lies, ge gaat toch geen tatoeage laten zetten...?

VERA: Mensen die tatoeages en piercings hebben dat is allemaal schurremurrie.

KOSTER: Het lichaam dat ge van ons Heer gekregen hebt moet ge gaaf houden. Niet waar, Fons...?

LIES: (tot Fons) En die dampkap hapert weer hé. Ik wou pasta gaan koken, maar dat ding valt al na twee minuten stil.

SYLVAIN: Dat is al één minuut langer dan gisteren. We boeren vooruit, Fons.

FONS: Het verwondert mij niks, dat is ook weeral Duitse rommel natuurlijk.

(Lies af naar de keuken)

FONS: Wat is nu uw probleem, Koster?

KOSTER: Wel, boer Timmers wil zijne grond niet afstaan aan de kerkfabriek voor het bouwen van onze grot.

VERA: Maar er is ondertussen al iemand anders die een stuk van z'n tuin wil afstaan.

FONS: (met lachje) Haha, wie is zo zot om dat te doen...?

VERA: Uw Annie...!

FONS: (furieus luid) Watte...?

SYLVAIN: (tempert) Pas op Fons, denk aan uwe weerhaak, ik bedoel, uwe rug.

(Annie komt nu met het zakje opgewarmde kersenpitten van de keuken)

FONS: (brult richting Annie) Maar dat wil ik niet...!

ANNIE: Hoe...? Wilt ge geen kersenpitten...?

FONS: Jawel, maar ik wil géén grot in mijn tuin. (duwt de kersenpitten onder z'n poep)

VERA: Waarom niet? Dat zal veel geld opbrengen door de verkoop van kaarsen en beeldjes van de heilige Albert.

FONS: Als die Albert Mossel een Duitser is dan komt die z'n grot al zeker niet in onze tuin. Of wilt gij dat mijn superpompoenen moeten wijken voor een Duitser...? Neenee, die vlieger gaat niet op...!

ANNIE: (tot Vera) Wat heb ik u gezegd. Al wat Duits is is slecht bij meneer.

FONS: Duitsland heeft twee keer de oorlog verloren en ze waren alles kwijt. Maar welk land is momenteel het sterkste van Europa? Duitsland wel hé...! Dus opgepast want die maken zich stilaan opnieuw gereed om nog eens af te komen. En wat doet gij? Gij gaat hen nog grond schenken ook. Morgen staan die hier terug op onze dorpel en wat gaat ge dan zeggen...!

ANNIE: Och Fons, de heilige Albert Motsch is al 200 jaar dood.

KOSTER: En hij wordt aanbeden tegen ontstekingen van alle aard. En zeg nu eens eerlijk, wie heeft er geen last van ontstekingen...? Iedereen toch hé.

SYLVAIN: Jaja. Hé Fons...?

KOSTER: Jamaar gij kunt ook sponsoren, hé Sylvain. Ge maakt toch winst met de verkoop van uw Vlaamse Reuzen.

SYLVAIN: Met die winst ga ik elke zondag pinten drinken in Het Mestputteke.

KOSTER: (tot Fons) Ge moet de APP van Albert Motsch maar eens downloaden met de smartphone.

FONS: Ik zal seffens eens een APP tegen uwe appel geven, ja...!

KOSTER: (tot Sylvain) Wilt gij een konijn schenken voor de Vlaamse Kermis van zondag? Dan gaan we de mensen het juiste gewicht laten schatten.

SYLVAIN: Ja, ik heb er nog wel een paar zitten die gereed zijn voor de pot.

KOSTER: Ik heb ook nog iets op de kop kunnen tikken van den Albert.

FONS: Van welke Albert...?

KOSTER: Wel, van Albert Motsch hé. Ik zal 't eens uit m'n auto gaan halen. Ge zult allemaal nogal verschieten...! (af langs de keuken)

VERA: 't Is toch straf dat boer Timmers in ene keer zijne kak intrekt.

ANNIE: Boer Timmers is een zot. Onze tuin paalt achteraan tegen zijn akkers en hij ploegt elk jaar dichter en dichter naar ons toe. Fons heeft het hem al eens aan z'n neus gehangen, maar die gesprekken eindigen altijd in ruzie.

FONS: Als die strontboer nog ene keer over de scheiding durft te ploegen dan is 't kermis...!

(De Koster komt binnen met een antieke pispot)

KOSTER: Geloof het of niet maar deze pispot is nog ooit van Albert Motsch geweest...! Ziet ge den Albert daar al opzitten? (haalt de wedstrijd beker van de kast) Zet dit stuk conservenblik maar weg..., (zet de pispot in de plaats) ....want deze relikwie zal bijdragen tot een overvloed aan toeristen.

FONS: Wat doet gij nu...? (kwaad) Mijn beker terugzetten..., en rap hé...!

(De Koster zet de beker terug naast de pispot. Lies komt van de keuken)

LIES: Pa, wanneer gaat gij nu eens eindelijk iets doen aan die dampkap?

FONS: Nu zullen we de grote middelen eens gaan inzetten. Kom Sylvain.

VERA: Zorg maar dat er van Annie haar keuken nog iets overschiet.

ANNIE: (tot Fons) Helpen die kersenpitten?

FONS: (nijdig) Nee, m'n eieren zijn bijna gekookt.

SYLVAIN: En 't duurt nog lang eer het Pasen is hé...! (krijgt tik van Fons)

(Lies, Fons en Sylvain af naar de keuken)

VERA: Fons Van Elderen bijt niet. Dat was wel te denken.

KOSTER: We MOETEN Fons overtuigen. Kunnen we hem geen èchte ontsteking bezorgen?

ANNIE: Die heeft 'm al.

KOSTER: Gelooft gij dat? Ikke niet. Dat zijn karotten. Ik trap daar niet in.

VERA: Er moet hier eens een ècht mirakel gebeuren en dan zal Fons wel bijdraaien.

ANNIE: Maar hoe kunnen wij zomaar een ècht mirakel uit onze hoed toveren?

(We horen op de achtergrond geklop met een hamer)

VERA: Annie, ze zijn uw keuken daar binnen aan 't slopen, geloof ik.

FONS: (OFF, pijnkreet) Aààààuw...!

VERA: Amaai, dat was er knal op precies.

(Fons en Sylvain komen van de keuken. Fons heeft pijn aan z'n hand)

ANNIE: Wat is er nu weer gebeurd...?

FONS: De Sylvain heeft op mijn vingers geklopt...!

SYLVAIN: Daar kan ik niet aan doen, den hamer schoot uit m'n handen.

KOSTER: Dat is allemaal de schuld van uw ongeloof in den heilige Albert.

FONS: (héél boos) Weet ge wat gij moet doen..., uwe teut houden of ik zal seffens die oude pispot hier eens over uwe kop slagen...!

VERA: (veert recht, dan tot Koster) Kom, want die is daar nog toe in staat ook.

(De Koster bekijkt Fons met nijdige blik, maar als Fons dreigt met de pispot spoedt de Koster zich in snel tempo naar de keuken. Vera en Annie volgen hem)

SYLVAIN: Fons, ge moet uit uw doppen kijken. Die Koster is niet te vertrouwen.

FONS: (maseert z'n pijnlijke vingers) Misschien moet gij ook maar eens uit uw doppen kijken als ge nog eens met een hamer slaagt.

(Fons en Sylvain zetten zich aan tafel. Annie komt van de keuken met een stek witte selder en slaat die venijnig op tafel voor de neus van Fons)

ANNIE: Hier..., begin er maar aan...!

FONS: Wat moet ik daarmee doen...?

ANNIE: Opeten...! Helemaal...!

FONS: Ik heb nu geen goesting in rauwe selder.

(Onder volgend gesprek zal Sylvain van het hart van de selder beginnen te eten. Hij zal het gesprek op afstand volgen terwijl hij rustig verder van de selder knabbelt)

FONS: (met pijnlijke grimas) En zeer dat ik heb, dat heeft gene naam.

ANNIE: Hebt ge die pijnstillers al ingepakt?

FONS: Ja, al twee.

ANNIE: Wat mankeert gij toch...?

FONS: Ik heb overal zeer. (met boze blik naar Sylvain) En nu ook al aan mijn vingers.

ANNIE: Uw probleem is dat ge in niks of niemand gelooft.

FONS: Ik heb inderdaad nooit gebeden. Jawel, één keer toen ik negen jaar oud was, in 't vierde leerjaar. Toen had ik geen goesting om m'n les te leren en toen heb ik wèl gebeden. Jezeke zou er wel voor zorgen dat ik m'n les zou kennen. 's Anderendaags dictee, resultaat 2 op de 10...! Merci Jezeke...!

ANNIE: (tot Sylvain) Smaakt de selder?

SYLVAIN: Jaja, maar daar mag wat peper op. (nog steeds knabbelend aan de stek selder, af naar de keuken)

ANNIE: Riekt gij hier niks...?

FONS: Jawel, geurstokjes met "white musk".

ANNIE: En wat wil dat zeggen...? Ik vraag me af wanneer er hier nog eens over de brug gekomen wordt...! Of zijt gij al versleten...?

FONS: Maar nee.

ANNIE: En waarom draait gij u telkens om als gij u omkleedt...? Mag ik u niet meer naakt zien, of wàt...? Schaamt gij u plots voor mij...?

FONS: (verspreekt zich) Dat ligt allemaal aan die Albert.

ANNIE: Welke Albert...? Albert Motsch...? Albert Heijn...? Den Albert van Sylvain...?

FONS: Maar nee.

ANNIE: Welke Albert dan...?

(Lies komt van de keuken met bloemen uit de tuin en stopt die in een vaas)

ANNIE: (tot Lies) Wat gaan we nu krijgen...?

LIES: Ik voel dat ik een snotvalling ga krijgen en naar 't schijnt helpt dat. Hoe kan een mens nu in godsnaam in 't midden van de zomer een snotvalling krijgen?

ANNIE: Vroeger was dat "als ge met het poepke had bloot gelegen".

FONS: (met plotse interesse tot Lies) Hebt gij met uw poep bloot gelegen...?

LIES: En dan...? Ik ben al wel 25 jaar, hé Pa.

FONS: Als uwe nieuwe vrijer niet met z'n handen van uw lijf kan blijven dan...

LIES: (vervolgt) ...dan wàt, Pa...?

ANNIE: (tot Fons) Op uw gemak gij, hé vriend. Ik was nog geen 20 toen gij al aan mijn lijf zat te prutsen in de rups op de kermis. Of zijt ge dat al vergeten misschien? Maar spijtig genoeg..., vroeg begonnen is vroeg gestopt.

LIES: Dat moet ik allemaal niet weten. (wil naar de slaapkamers gaan)

FONS: Hier blijven alstublieft...!

LIES: Waarom? Ik moet op mijn kamer zijn.

FONS: Niks van. Ge blijft hier...!

ANNIE: (tot Lies) Ze zijn boven ratten en muizen aan 't vangen.

LIES: (wil met haar laptop naar de keuken, als ze bij de deur is niest ze) Lap..., ik heb al prijs...! Zorg dat er genoeg zakdoeken zijn, hé Ma. (af naar de keuken)

FONS: Kunt gij me nog eens wat geld geven want mijn portefeuille is leeg?

ANNIE: Waar blijft gij met uw geld? Ik heb u eergisteren nog maar pas 250 euro gegeven. Die pompoenenclub kost ons wel veel geld. Ge moet maar eens

uitkijken naar een andere hobby.

(Sylvain op van de keuken met de stek selder. Hij knabbelt de laatste restjes wit naar binnen en stopt het resterende groen tussen de bloemen in de vaas)

SYLVAIN: Allé, dat is ook weeral binnen. (laat een flinke boer en reinigt z'n handen aan z'n stofjas). Ik kan er weer tegen voor vandaag. Ge zult me hier seffens nogal zien vertrekken...!

FONS: Hebt gij niks anders te zeggen?

SYLVAIN: Jawel. De facteur is just geweest, hij had een brief bij. (toont een brief)

ANNIE: (graait de brief uit Sylvain z'n handen en leest de afzender) Pro Justicia...! (dan tot Fons) Toch weer geen proces voor overdreven snelheid?

FONS: Dat kan niet want ik rijd nooit te snel.

ANNIE: (leest in stilte, dan tot Fons) Fons Van Elderen is gepakt met "wildplassen"...?

FONS: Ja, toen was ik zat.

ANNIE: (ad brief) Het klooster heeft klacht ingediend omdat iemand van de pompoenenclub in hun brievenbus heeft geplast.

FONS: Haha, ze gaan toch nooit kunnen bewijzen wie van ons de dader was.

ANNIE: Ja, toch wel. (ad brief). Een van de nonnekes heeft blijkbaar door de spleet van de brievenbus gezien dat de dader een moedervlak heeft op z'n geslachtsdeel. (tot Fons) Bij mijn weten hebt gij daar toch geen moedervlek.

SYLVAIN: (met lachje) Nee, de Fons heeft...

FONS: (onderbreekt kordaat) Moeit er u niet mee, Sylvain...!

ANNIE: (vervolgt) Het gerecht wil bewijzen zien. Een dokter gaat nu alle leden van de Pompoen onderzoeken en moet een attesten inleveren bij het gerecht.

SYLVAIN: Ge had beter de brievenbus van de Koster gepakt, haha.

FONS: (nors) Kunt gij nu eens zwijgen, mislukte schrijnwerker...!

SYLVAIN: Ik ga mijn Vlaamse Reuzen eten geven. Tegen hen mag ik tenminste wèl zeggen wat ik wil. (af langs de keuken)

ANNIE: Waarom gaat gij de laatste tijd zo dikwijls onder de douche? En vroeger stond de deur van de badkamer altijd open en nu is die plots dicht...! Waarom is dat...? Bang dat er iets te zien is...?

FONS: Kunt gij voortaan mijn onderbroeken ook eens nakijken op losse draden?

ANNIE: Waarom moet ik dat doen...?

FONS: Het lijkt wel of de zeer van mijne rug nu ook nog naar m'n kruis getrokken is.

ANNIE: Oei, dat is een weke plaats. Moet ik er wat zalf aansmeren?

FONS: Neenee. (schudt met een been)

ANNIE: Waarom schudt gij met uw been...?

FONS: Omdat het daar allemaal zo spant hé. Ik kan nu geen spannende kleren verdragen, zelfs geen broek. Hebt gij nog een oud kleed van u op reserve?

ANNIE: Zijt gij zot geworden? Ik heb nog wel een oude short van mijn vader in de kleerkast liggen, maar die gaat waarschijnlijk iets te groot zijn. (wil aanstonds naar de slaapkamers gaan)

FONS: (houdt haar tegen) Nee Annie, laat maar. Bestaat er zo niks anders om onder m'n poep te leggen? Zou een zwembandje niks zijn...?

ANNIE: Een zwemband hebben wij niet in huis. Maar ik zal straks wel eens bij de burens langsgaan.

(Lies komt van de keuken met haar laptop)

LIES: (toont een beeld) Of zou ik een piercing laten zetten in plaats van een tattoo...?

FONS: Zwijg me over piercings hé...!

LIES: Dat is toch modern. Iedereen van mijne leeftijd heeft wel ergens een piercing.

ANNIE: Wanneer komt gij uwe vrijer voorstellen?

FONS: Kan dat niet wachten tot de keuken geschilderd is?

ANNIE: Nee, zo rap mogelijk want ik ben héél benieuwd.

LIES: Okee. Ik zal vragen of hij morgen eens wilt langskomen.

ANNIE: Hoe heet 'm?

LIES: Fritz.

FONS: Het is toch geen Duitser...?

LIES: Neenee, wees gerust, hij is op en top Vlaams. (hoort plots op de achtergrond de douchekraan lopen) Tiens, wie staat er onder de douche...?

ANNIE: Ja, dat vraag ik mij ook af. (tot Fons) En zeg deze keer niet dat het ratten of muizen zijn hé...! (af naar de slaapkamers)

FONS: (met pijnlijke grimas) Ik krijg in ene keer weer zo'n pijscheuten hier hé...!

LIES: Waarom zijt gij de laatste dagen zo slecht gezind, Pa? En waarom kreunt gij zo als ge 's nachts gaat plassen? Scheelt er iets aan uwe prostaat...? Dan moet ge dat laten onderzoeken bij Dokter Spuit hé. Ge moet u daar niet voor schamen, dat hebben alle oude venten.

FONS: Zèg héla, op uw gemak gij, hé snotaap.

LIES: 't Is toch waar zekers.

(Fons wil er stiekem vandoor, maar als hij bij de keukendeur is komt Annie van de slaapkamers)

ANNIE: (roept tot Fons) Héla, blijf eens hier gij...!

FONS: Waarom...?

ANNIE: (duwt Chantal voor zich uit) Wat doet die madam hier in onze badkamer...?

FONS: Euh..., dat is Chantalleke, de Albanese vriendin van Sylvain.

LIES: Van Sylvain...? Waarom zegt die daar niks van...?

ANNIE: En waarom gaat zij dan niet bij Sylvain logeren...?

FONS: (aarzeland) Euh..., omdat ze allergisch is voor konijnen. En wij hebben boven toch twee slaapkamers leeg staan.

ANNIE: Sylvain betaalt toch kost en inwoon voor haar...?

FONS: Jaja, natuurlijk.

ANNIE: Okee, maar tegen het eind van de week moet ze hier weg zijn hé.

FONS: (ad Chantal) Laat haar nu maar gaan rusten want ze is moe.

(Chantal weer af naar de slaapkamers. Ze doet "dada" naar Fons die haar met hetzelfde gebaar beantwoordt. Maar dat heeft Annie gezien)

ANNIE: (verwittigt) Niet te close gij hé met die madam...!

FONS: Neenee. Het is gewoon een vriendendienst voor Sylvain.

LIES: Ja mannekes, nu heeft Sylvain toch de hoofdvogel afgeschoten. Ik verschiet er van dat die zoiets schoon aan de haak kan slagen.

ANNIE: Nu begrijp ik ook waarom Sylvain heel die stek selder in z'n kas ramt.

(De deurbel rinkelt. Lies gaat openen via de hall)

ANNIE: En wanneer gaat jij UW hoofdvogel nog eens afschieten...? Ik ben een gezonde vrouw hé.

FONS: (ontwijkt onderwerp) Wie zou dat zijn aan de voordeur?

ANNIE: Dat kan Dokter Spuit al zijn om u te onderzoeken.

FONS: (veert onmiddellijk bang recht) Watte...?

(Lies komt van de hall)

ANNIE: Wie is 't...?

LIES: Dat gaat ge nooit geloven. Nonkel Albert uit Amerika...!

ANNIE: (vol ongeloof) Nonkel Albert uit Amerika...? 't Is niet waar hé...!

(Nonkel Albert komt binnen met een grote en een kleine vallies. Op z'n kop staat een Stetson-cowboyhoed en hij heeft een dikke sigaar in z'n mond. Hij is gekleed in een cowboyvest à la Buffalo Bill en draagt gouden kettingen en een gouden horloge)

ANNIE: Dag Nonkel. Waarom laat jij ons niks weten als ge op bezoek komt?

NONKEL ALBERT: I should have send you a letter. Is die niet aangekomen? Kom eens hier, darling. Give me a knuffel. But I forgot your name.

ANNIE: Annie. En dat is Fons en dat is onze dochter Lies. (monstert hem) Gij zijt precies wel wat veranderd tegen de laatste keer.

NONKEL ALBERT: You too. It's been a longtime I've seen the family Van Elderen.

LIES: Ja, wel meer dan 10 jaar. Ik was nog maar een kind de laatste keer.

NONKEL ALBERT: Een mens kan toch to change hé.

FONS: Waar zijn al uw rimpels naartoe? 10 jaar geleden stond heel uw gezicht al vol.

NONKEL ALBERT: They are gone by laser-technique.

ANNIE: Ik vind het een schande dat jij zo weinig op bezoek komt.

NONKEL ALBERT: Why don't you come to America to visit me?

ANNIE: Die reis kost veel geld, en wij zijn niet zo rijk als jij.

NONKEL ALBERT: When you have problems with money dan kunt ge wel wat krijgen van mij. In Los Angelos, Californië is iedereen rijk.

ANNIE: Dan moet ik straks nog gaan winkelen nu we twee gasten op bezoek hebben.

NONKEL ALBERT: Twee...? Is there nog someone else op bezoek...?

FONS: Ja Chantalleke, de verloofde van mijne vriend Sylvain. Ze is van Albanese afkomst, maar ze is heel lief.

ANNIE: (wantrouwig) Hoe weet jij dat...?

FONS: Dat kunt ge toch zo aflezen op haar gezicht.

NONKEL ALBERT: (tot Fons) Precies dat jij er niet zo gezond uitziet? Do you have a problem with your body?

ANNIE: Och Nonkel, zijn body kraakt en piept gelijk een oude kruiwagen.

LIES: Laat Nonkel Albert zich eerst maar installeren want die is moe van de jetlag.

NONKEL ALBERT: Where do I sleep...? (neemt z'n valiezen op)

ANNIE: Ge kent de weg naar de slaapkamers hé.

LIES: Ik zal u wel efkes helpen, Nonkel. (wil de kleine valies pakken)

NONKEL ALBERT: No, thank you. (geeft z'n sigaar aan Fons)

(Het valt op dat Lies zeker niet aan de kleine vallies mag komen. Nonkel Albert wil vervolgens met de twee valliezen naar de keuken gaan)

ANNIE: Waar gaat gij naartoe, Nonkel...? De slaapkamers zijn nog altijd dààr hé.

NONKEL ALBERT: Sorry, I'm a little dizzy from the jetlag.

(Nonkel Albert met beide valiezen af naar de slaapkamers)

FONS: Ik vind het toch vreemd dat hij onze namen zelfs niet meer kent. Hij weet zelfs de weg niet meer naar de slaapkamers.

ANNIE: Zou die Alzheimer hebben?

LIES: Hebt ge gezien dat ik niet aan z'n kleine vallies mocht komen? Dat is raar. En toch wil ik weten wat erin steekt.

ANNIE: Misschien cadeaukes voor ons uit Amerika.

LIES: Ik zal Nonkel Albert eens gaan helpen uitpakken.

ANNIE: Gooi dan die grote gekleurde zomershort van den Bompas eens naar beneden.

LIES: Okee Ma. (af naar de slaapkamers)

ANNIE: (gedecideerd tot Fons) En nu ga ik voor u naar Dokter Spuit bellen.

FONS: Nééééé...!!!

ANNIE: Jawel. Dat is geen werk als ge zo moet afzien.

(De telefoon rinkelt)

ANNIE: (neemt op) Hallo bij Van Elderen. - - - Nee, dat moet een vergissing zijn, madam. (haakt in, dan tot Fons) Dat is al de derde keer deze week dat er een immokantoor belt om ons huis te verkopen.

FONS: Hebben die prutsers niks anders te doen dan mensen lastig te vallen?

LIES: (gooit een short naar binnen vanuit de slaapkamers) Hier is die short hé...!

ANNIE: (showt de supergrote gekleurde short voor Fons z'n middel, dan cynisch) Jaja, die zal wel groot genoeg zijn, daar kan ik zelfs nog bij in...! Past ze maar eens.

FONS: Toch hier niet?

ANNIE: Waarom niet? Hebt ge schrik dat er iets te zien is...?

FONS: (resoluut) No way...!

ANNIE: (nijdig) Trek dan uw plan maar met uw short..., hier...! (trekt de short in één ruk over Fons z'n kop en dan af naar de keuken)

DERDE TAFEREEL

(VOLGENDE DAG – DONDERDAG VOORMIDDAG)

(Fons, gekleed in de veel te grote short, legt aan Sylvain uit hoe hij zich moet gedragen in het bijzijn van Chantal. Met tussenpozen zal hij z'n short optrekken)

FONS: ...verstaat ge 't allemaal een beetje?

SYLVAIN: (aarzelend) Wel euh..., eigenlijk niet.

FONS: (met een zucht) Dan zal ik 't nog eens uitleggen. Dus iedereen hier moet er vast in geloven dat Chantalleke UW verloofde is.

SYLVAIN: En wat moet ik dan doen?

FONS: Ge moet haar tussendoor eens goed vastpakken, een kusje geven en ook proberen een beetje Albanees te praten.

SYLVAIN: Ik ben maar tot m'n 16 jaar naar 't school geweest.

FONS: Och, ge slaagt maar iets uit uw botten. En ge moet u eens wat meer als een macho gedragen. Misschien kunt ge al beginnen met uw snor te laten groeien.

SYLVAIN: Een snor...? Wat voor snor...?

FONS: Ahwel, zo 'n klein sexy snorretje. Dat zien de vrouwen graag. (ad zakken van Sylvain) Maar ge moet de handen uit uw zakken houden. Ge zijt weer met uw konijnenkeutels aan 't frutselen hé...!

SYLVAIN: Nee, want daar zitten er geen in vandaag.

FONS: Ge moet dat alernen, Sylvain. Zoiets doe ik toch niet.

SYLVAIN: Ah nee, omdat gij geen zakken hebt in die gekleurde schotelvod. (als Fons z'n short te hoog optrekt) Ge ziet zelfs dat gij uwe spaarpot links draagt...!

FONS: (slaat de handen voor z'n kruis) Naar wat zijt gij feitelijk aan 't kijken...?

SYLVAIN: Is dat daar vanonder nu nog niet genezen?

FONS: Nee, 't is aan 't zweren.

SYLVAIN: Dat is gevaarlijk. Bij een melaatse begint dat ook met een zweer en na 3 weken valt dat spel er helemaal af.

FONS: Ja, lach er maar mee, maar ik heb toch de moed gehad om het te laten doen. En dat zie ik een broekschijter als u nog niet zo direct doen.

SYLVAIN: Maar ik kom niet in de problemen en gij wèl.

FONS: Het enige probleem is dat ik zonder geld zit. En ons Annie blijft maar geld uitgeven. Eerdaags staan we in 't rood bij de bank en dan gaat 't kermis zijn.

(Annie komt van de keuken. Ze is opgetut met wat lippenstift en mascara en heeft een kleine zwemband bij)

ANNIE: (toont zwembandje aan Fons) Is 't zoiets wat ge zoekt? Doe hem maar niet kapot want die komt van de kinderen van hiernaast.

FONS: (legt de zwemband op een stoel en zet er zich op) En deugd dat dat doet...!

ANNIE: (monstert de outfit van Fons) Die short trekt op niks. Ge zijt precies een kloek die haar eieren aan 't uitbroeden is. Trek maar rap iets anders aan want deze namiddag komt ons Lies haar vrijer voorstellen.

FONS: Aha..., daarom is uwe voorgevel zo geplamuurd?

ANNIE: Dat kan wel onze schoonzoon worden hé.

FONS: Hij moet ons maar nemen zoals we zijn.

ANNIE: Hebt gij gisteren verf voor de keuken gekocht?

FONS: Ja, alles staat gereed in de berging.

ANNIE: Waar zit Nonkel Albert?

FONS: Die ging naar mijn superpompoenen kijken in de tuin. Hij zal nogal verschieten.

SYLVAIN: En waar is mijn verloofde?

ANNIE: Die ligt nog in haar tram. Ge moogt er geen luie doos van maken, hé Sylvain.

SYLVAIN: Jamaar, ze heeft gisteren laat moeten werken in Het Mestputteke.

FONS: Ik zal Chantalleke eens gaan wakker maken. (wil naar de slaapkamers gaan)

ANNIE: Moet Sylvain dat niet doen...?

FONS: Nee, dat mag niet voor ze getrouwd zijn want Chantalleke is héél katholiek.

SYLVAIN: Zorg maar dat ze geen schrik pakt van uwe gekleurde patattenzak.

(Vera komt toe. Ze lacht Fons vierkant uit met zijn te grote short)

VERA: Hopelijk gaat er vandaag niet te veel wind zijn, want als die in de pijpen van uw short schiet dan gaat ge nog een gatvalling opdoen, haha...!

FONS: (gepikeerd) Lach maar met een ander gij.

ANNIE: Marthe van boer Timmers heeft gebeld dat de boer vandaag z'n land gaat omploegen.

FONS: Mijn tweeloop staat gereed hé...!

SYLVAIN: Hopelijk is die in betere staat dan uwe éénloop...!

(Fons af naar de slaapkamers)

ANNIE: (tot Vera) Ons Lies komt deze namiddag haar vrijer voorstellen.

VERA: Dan zal ze toch eindelijk van 't straat geraken. (tot Sylvain) En gij, toch weer niet aan 't staken...?

SYLVAIN: Jawel. We krijgen de volgende winter met ijsweg geen bibberpremie.

VERA: Morgen gaan ze nog staken omdat de chauffeurs met een bus moeten rijden.

ANNIE: Sylvain, ik ga vandaag uw konijn gereedmaken.

SYLVAIN: Laat 't smaken.

VERA: (stoot Sylvain aan) Ik heb gehoord dat gij ook een schoon "konijn" aan de haak geslagen hebt. Zoiets had ik niet in u gezien.

SYLVAIN: Jamaar, ik heb nog meer verborgen talenten.

VERA: Ja, daar heb ik van gehoord, toen de dampkap hier in de fik vloog...! (zet zich op de stoel waar de zwemband van Fons ligt, veert recht, dan ad zwemband) Wat ligt dat ding hier te doen...? (neemt plaats op een andere stoel)

(Chantal daagt op van de slaapkamers)

SYLVAIN: (fier ad Chantal) Hier is ze dan hé, Chantalleke, mijn verloofde.

CHANTAL: (beleefd tot Annie) Kan ikke ontbijten alstublieft?

ANNIE: Ja, in de keuken.

SYLVAIN: Wacht, ik zal het wel voor u gaan halen, Chantalleke.

ANNIE: Nee Sylvain, ze moet in de keuken gaan ontbijten, zoals iedereen hier.

VERA: (slaat een modeblad open en toont een pagina aan Annie) Al gezien wat de mode wordt volgende zomer...?

(Annie en Vera bekijken samen het modeblad. Chantal zet zich ondertussen in de zetel. Ze inspecteert haar gsm terwijl ze niest. Sylvain wil haar de vuile zakdoek uit z'n stofjas aanbieden, maar gelijktijdig komen er een groot aantal konijnenkeutels mee en die vallen op de grond. Hij schraapt die in snel tempo van de vloer, maar weet er geen blijf mee. Tot Fons weer opdaagt, nu gekleed in z'n normale broek. Sylvain dropt de konijnenkeutels dan maar stiekem in de wedstrijd beker die op het dressoir staat. De deurbel rinkelt. Annie af via de hall. Vera bladert verder door het modeblad)

FONS: (pusht Sylvain, ad Chantal, fluisterend) Zeg maar eens iets tegen haar...!

SYLVAIN: (prompt zich moed in, dan tot Chantal) Te dua habritska, woopie de poepie.

CHANTAL: Une nuk e kuptoj até. (legt haar gsm op de salontafel)

VERA: (met gefronste wenkbrauwen) Ik versta er geen fluit van.

(Annie komt met Nonkel Albert van de hall. Ze zijn in gesprek)

ANNIE: ...jamaar Nonkel, ge kunt toch langs achter komen zoals iedereen?

NONKEL ALBERT: No Annie, in America everyone comes via the front door.

ANNIE: Wij kunnen toch niet altijd de voordeur voor u gaan opendoen?

NONKEL ALBERT: Why don't you give me a key van the front door?

FONS: (protesteert) Nee Annie, WIJ alleen hebben hier een sleutel van de voordeur en de rest komt hier achterwaarts en niet fowards, basta...!

SYLVAIN: Ik kom hier toch ook foorwaarts binnen. Ah ja, want als ik achterwaarts binnenkom dan leep I with maine smikkel tegen de door.

NONKEL ALBERT: (vervolgt tot Fons) But I'm toch uwe nonkel.

ANNIE: Dat vind ik nu ook. (geeft Nonkel Albert een reservesleutel) Alstublieft.

NONKEL ALBERT: (tot Fons) Ik ben eens naar uw super-pumpkins gaan kijken. Die zijn inderdaad big. But in America they are nog bigger.

ANNIE: Hebben we Chantal al aan u voorgesteld, Nonkel? Ze is van Albanië.

CHANTAL: (tot Nonkel Albert) Une ju urrej njeri i varfu.

NONKEL ALBERT: Ju do te me degjoni mua.

VERA: Tiens..., precies dat die elkander al kennen?

NONKEL ALBERT: I have never seen her. Maar ze lijkt mij wel a nice girl. (streeft met een vinger over de wang van Chantal) Isn't she...?

SYLVAIN: (zet zich prompt tussen hen in) Nu zal het wel goed zijn zeker. 't Is wel MAIN guil hé...!

CHANTAL: Excuseer, ikke gaan efkes terug naar mijne kamer.

ANNIE: Hoe...? Wilt ge nu niet meer ontbijten...?

CHANTAL: Nee, honger is voorbij. (af naar de slaapkamers, maar vergeet haar gsm)

NONKEL ALBERT: (tot Annie) In America is het de gewoonte dat de gasten het voor het zeggen hebben. Dus I want that you mij hier goed soigneert.

ANNIE: Gij zult hier niks te kort komen, Nonkel. (brutaal tot Fons) Maak eens plaats...!

FONS: Waarom ik...?

ANNIE: (met gebaartje) Hup...!

(Fons staat recht, Nonkel Albert zet zich op de stoel waar het zwembandje ligt)

NONKEL ALBERT: (ad zwemband) What the hell is this...? (veert recht)

ANNIE: Dat is de zwemband van Fons.

NONKEL ALBERT: He goes swimming?

VERA: No, Fons had a little accident...

SYLVAIN: (vervolgt) ...het zit voorwaarts in zijne rug, dicht aan zaine sjamfieter.

ANNIE: Kom, we gaan eerst eens drinken. Gij ook een kop koffie, Nonkel?

NONKEL ALBERT: No, for me a double whisky please.

VERA: Whisky...? Zo vroeg in de voormiddag al...?

NONKEL ALBERT: We Americans drink a lot of whisky the whole day.

(Annie zet de fles whisky op tafel met twee glazen. Nonkel Albert schenkt uit, Fons wil ook een glas nemen, maar Nonkel Albert presenteert het tweede glas aan Vera)

NONKEL ALBERT: In America the ladies also drink whisky.

FONS: (tot Annie) De Sylvain en ik schieten erover, of wàt...?

ANNIE: Ik ga voor u koffie halen in de keuken. (samen met Vera af naar de keuken)

NONKEL ALBERT: It's impossible, they forgot the Big Boss, woehaha...! (vervelende schaterlach, tikt Fons te brutaal aan)

FONS: Een beetje carfully voor mijne rug hé...! (staat recht)

SYLVAIN: (vervolgt minder luid) Zaine carlully is... (horizontaal gebaartje aan de keel, gaat nu op de stoel met het zwembandje zitten)

FONS: Sylvain, ga van mijne zwemband...! (zet zich weer)

SYLVAIN: (tot Nonkel Albert) Gij draagt precies wel veel goud hé.

NONKEL ALBERT: That's de gewoonte in America. When you're rich dan moet ge dat ook tonen. Pas op, ik draag nog een blaffer ook hé. (toont z'n wapen) Elke American has a gun. This is a laserMax van Smith & Wesson.

FONS: Zo'n gevaarlijke dingen hebben wij hier niet nodig.

NONKEL ALBERT: Nee, een vertegenwoordiger van de NV Saucisse die in z'n vrije tijd pumkins kweekt will never be rich. (tot Sylvain) En wat you're doing voor de kost, my friend?

SYLVAIN: I fuck rabbits.

NONKEL ALBERT: And it's fine...?

SYLVAIN: (begrijpt het verkeerd) Jaja, konajjn. Flemse roizen. The name of maine rammelaar is ook "Albert" en he fuckt alles wat voorkomt. Als ik my hand put in the kot dan he drive het vel van mijn armen begot. Maine Albert is z'n gewicht in gold waard.

NONKEL ALBERT: Me too. Ge ziet dat wel aan mijn kettingen en my golden Rolex.

SYLVAIN: Rijdt gij met een Solex? Dat is maar iets beter dan een oude velo.

NONKEL ALBERT: (verbetert) Nee..., een Rolex..., de rrrrrrrrr van Rrrrrro-lex.

SYLVAIN: En ik rijd met de mmmmm van Mmmmitsubishi.

FONS: (tot Nonkel Albert) Als broer van mijn vader hebt gij meer sjans in 't leven. Mijn vader was maar een arme zelfstandige.

NONKEL ALBERT: Yes, Alain he's...

FONS: (onderbreekt verbaasd) Alain...? (verbetert) Neenee, mijn vader heette toch "René". Dat moet gij toch weten, het was uw broer.

SYLVAIN: Precies dat gij in Amerika everything forgotten zijt. (staat recht)

NONKEL ALBERT: (tot Fons) En wat deed uw vader weer voor de kost?

FONS: Hij was visboer. Een mens moet nu eenmaal kiezen in z'n leven tussen vis en vlees, en ik heb gekozen voor vlees.

NONKEL ALBERT: I don't want your job. Everyday op de baan, 's avonds doodmoe thuiskomen, dan nog beginnen aan de boekhouding..., dat houdt toch niemand vol tot aan z'n pensioen. You silly boy...!

(Vera en Annie komen van de keuken met koffie en koekjes)

NONKEL ALBERT: Come on, let's drink. (geeft het tweede glas whisky aan Vera, legt zijn cowboyhoed op een stoel)

VERA: (drinkt nog niet) Have you in Hollywood ook al van die filmsterren ontmoet?

NONKEL ALBERT: Off course. George Clooney komt zelfs by me op de coffee.

VERA: Brings he dan zelf zijne Nespresso mee...?

NONKEL ALBERT: En den Brad komt with his Angelina ook wel eens langs. En verleden week heb ik nog gepokerd met Robin Williams.

ANNIE: Is die Robin Williams niet dood...?

NONKEL ALBERT: En de Robert heeft mij gevraagd om in België eens uit te kijken naar toptalent voor in his new film waarin een stomende naaktscène zit.

VERA: Welke Robert...?

NONKEL ALBERT: Robert De Niro hé.

VERA: (in alle staten) Oh my God...! Is dat ècht...?

NONKEL ALBERT: Zoudt gij twee naked met Robert De Niro in bed willen kruipen?

VERA: Ikke...? Natuurlijk. Die moet mij dat geen two times vragen.

ANNIE: Dat gaat goed uitkomen nu met ons worteldieet.

FONS: Beseft gij wel goed wat ge zegt...?

ANNIE: (berispt stuurs) Fons, houdt uwe teut...!

NONKEL ALBERT: (monstert de figuur van Vera) Your body looks verry good voor zo'n filmrol. They need stars like you.

VERA: (enthousiast) Oooh, I dream daar al heel m'n leven van. En dan met de Oscaruitreiking over die rode looper stappen...

SYLVAIN: Ja, in "Het monster van Frankenstein" zoudt gij niet misstaan.

VERA: (gepikeerd) En gij..., in "Romeo en Julia" als bloempot.

NONKEL ALBERT: (tot Sylvain) What does she means...?

SYLVAIN: She means flower in the pot.

NONKEL ALBERT: I have a lot of minnaressen in the high society van Florida.

FONS: Hoe Florida...? Ik dacht dat gij in Californië woonde...?

NONKEL ALBERT: (tracht er zich uit te praten) Yes, but I have nog a house in Florida.

ANNIE: Amaai, gij kunt wel zeggen dat ge 't gemaakt hebt in Amerika.

NONKEL ALBERT: I have also een luxe jacht for sailing with pretty womans en die liggen dan in monokini te zonnebaden... (tot de dames) ...but for you two I will make een uitzondering.

ANNIE: (begrijpt het niet helemaal) Hoe bedoelt ge...?

NONKEL ALBERT: (vervolgt) Op het meer van Key Biscayne you can sailing whole the day and there's nobody that could see you.

SYLVAIN: You are een straffe gast. (gaat nu op de hoed van Nonkel Albert zitten)

VERA: Maar you have aigenlijk nog geen faste vriendin?

NONKEL ALBERT: No, maar tussendoor I have lollypops off course. I'm ten slotte een gezonde man.

ANNIE: (met vuile blik naar Fons) Ja, everybody here aan de tefel can not say that.

(Lies daagt ondertussen op, ze luistert aandachtig mee. Fons staat recht)

NONKEL ALBERT: (vervolgt) America is the land van de toekomst. And that's al bezig van toen wij op 21 juli in 1969 met onze Sojoez op de maan geland zijn. Everything in America is bigger en veel machtiger dan elders.

LIES: Waarom zijt gij dan niet gewoon in Amerika gebleven?

NONKEL ALBERT: Because I will hier iets regelen at de notary.

ANNIE: Bij de notaris...? Hebt gij een testament...?

NONKEL ALBERT: Off course, en daar gaat your daughter Lies goed mee zijn.

LIES: En hoe is 't weer in Californië?

NONKEL ALBERT: Hetzelfde like here. One day sun en the other day rain.

LIES: Tiens, ik dacht dat het in Californië nooit regende?

NONKEL ALBERT: In America pakken we het zoals het komt. En voor de rest, alles for the Stars en Stripes hé.

LIES: (merkt de zwemband op de stoel) Wat ligt dat ding hier te doen op die stoel...?

ANNIE: Dat is onze Pa z'n stoel.

LIES: Oh, heeft iedereen hier nu ook al z'n eigen stoel? (veert recht en niest)

NONKEL ALBERT: (vervolgt z'n opschepperij) Here in a little town like Belgium is niks te zien en hier valt ook niks te beleven.

SYLVAIN: Fucken ze in Amerika ook konajnen om op te eeting?

NONKEL ALBERT: No, maar wel buffels en bizons.

SYLVAIN: Oei, dan moet I main konajnenkot nog gaan uitbraiden.

NONKEL ALBERT: En 't voordeel bij ons is ook dat de benzine spotgoedkoop is. When I drive with my car dan moet ik naar niks kijken.

VERA: I have no car. I drive met de velo.

NONKEL ALBERT: Because you're still single. Wait till you're in love.

FONS: Vera kent niks van the love. She have kissing nog nooit een vent.

VERA: (reageert heftig) Dat weet gij niet, hé meneer zwemband...!

NONKEL ALBERT: It can be quickly happened. When the bijtjes flying van de ene flower naar de andere flower...

VERA: I have veel flowers in mijn toin staan.

NONKEL ALBERT: I wil looking your flowers. Woont gij hier ver af? (veert recht)

VERA: No, maar een paar houses voorts. Kom, dan zal I main toin eens laten zien aan you... (veert ook recht) ...en than can you deze middag by me blijven aaiten but I go koeken for you.

FONS: Pas maar op, dat ZIJN bij niet naar UWE flower vliegt, want volgens mij wil hij UWE flower wel eens zien, haha.

VERA: (met middelvinger naar Fons) Fuck you ...!

NONKEL ALBERT: (tot Vera) Your whisky staat hier nog. (presenteert) Here, drink.

VERA: (drinkt in één teug leeg) Oh my God..., doe iets..., I'm on fire...!

(Sylvain haalt de bloemen uit de vaas en kapt het water in de mond van Vera)

VERA: (stoot hem af) Go away, asshole...! (tot Nonkel Albert) Kom, we gaan zien.

NONKEL ALBERT: Where is my hat...? (raapt z'n cowboyhoed van de stoel, maar die is natuurlijk platgedrukt) What the hell is this...?

SYLVAIN: Sorry Albert, your hat is zo plat als een pannekeek.

NONKEL ALBERT: No problem, a real Stetson kan daar tegen. (klopt met stijl tegen

z'n hoed en zet die op z'n kop, dan tot Vera) We going via the front door...!
 VERA: Alright Albert..., we are de pipe out...!

(Een geestdriftige Vera en Nonkel Albert af langs de hall)

LIES: Onze Nonkel Albert is een raar geval, als ge 't mij vraagt.

FONS: Hij kende zelfs de naam van mijn vader niet meer. 't Is begot z'n eigen broer.

SYLVAIN: En die Robin Williams is toch al enkele jaren dood en hij zegt dat ze verleden week nog samen gepokerd hebben. Dat klopt allemaal niet hé...!

LIES: En de Amerikanen zijn niet met een Sojoez op de maan geland, maar met de Apollo 11...! En over de weersomstandigheden in Californië kent 'm ook al niks. Weet ge waar die zijn Stars en Stripes voor mijn part kan steken? Daar waar de zon niet schijnt...!

FONS: En 't is toch niet normaal dat die hier binnen met een wapen rondloopt.

ANNIE: Welk wapen...?

SYLVAIN: Maar ja, die heeft een revolver in z'n binnenzak zitten.

ANNIE: Ge zwanst wel zeker?

SYLVAIN: Nee Annie, we hebben het met ons eigen ogen gezien.

FONS: Hier scheelt iets, mannekes...!

LIES: Aan die Chantal scheelt er ook iets want die zit meer op haar kamer dan ergens anders. Waar hebt ge die Chantal binnen gedaan, Sylvain? (niest)

SYLVAIN: In Het Mestputteke aan de toog.

ANNIE: En wat zijn uw toekomstplannen met die Chantal?

SYLVAIN: (aarzelend) Wel euh..., we zijn nog maar pas verloofd. Misschien binnen een paar weken trouwen en dan aan kindjes beginnen hé.

LIES: Een vrouw is nog altijd geen konijn, hé Sylvain.

SYLVAIN: Nee, dat weet ik ook wel. Een vrouw heeft niet zo'n lange oren hé.

ANNIE: En terwijl zij hier logeert houdt gij 't maar bij een latrelatie?

SYLVAIN: Van m'n lat heb ik nog niet zoveel last.

FONS: Kom Sylvain, wij gaan de verfborstels bijeen zoeken want we gaan deze namiddag proberen te schilderen. (luider tot Annie) PROBEREN hé...! Hebt ge dat verstaan...? (samen met Sylvain af naar de keuken)

ANNIE: (showt haar figuur) Ziet ge mij al liggen naast Robert De Niro in monokini?

LIES: Gij...? Gij durft nog niet eens een badkostuum aantrekken, laat staan een monokini...!

ANNIE: Kiss my ass...! (hautain af naar de keuken)

LIES: (bij zichzelf) Ze krijgen 't hier precies allemaal...! (slaat haar laptop open)

VIERDE TAFEREEL

(DONDERDAG NAMIDDAG)

(Lies werkt op haar laptop en snuit haar neus. Annie schminkt zich nog wat bij met de hulp van een handspiegeltje. Fons ligt in de zetel te snurken)

ANNIE: (maakt Fons wakker) Waarom begint gij nog niet te schilderen?

FONS: Ik wacht tot de Sylvain arriveert. (hoort geluid in de keuken) ...daar zal 'm just zijn. (veert recht)

(Sylvain komt binnen, hij heeft een zwart Hitler-snorretje onder z'n neus geschilderd)

FONS: (stil tot Sylvain) Wat is dat onder uwe neus...?

SYLVAIN: Gij had deze voormiddag toch gezegd dat ik een snorreke moest hebben.

FONS: Ja, maar zó geen. Dit doet mij te hard denken aan die Duitse zot. Kom, we gaan de keuken schilderen.

SYLVAIN: (slaat de enkels tegen elkaar) Jawoul...!

(Fons kijkt kwaad, dan samen met Sylvain af naar de keuken)

ANNIE: Had die Sylvain nu een zwart snorretje onder z'n neus geschilderd?

LIES: Gij schildert u toch ook..., en precies nog meer dan de Sylvain.

ANNIE: Ik moet er toch goed uitzien tegen dat onze toekomstige schoonzoon komt.

LIES: Gij zijt bijna gelijk die Chantal, die staat 's morgens ook meer dan een uur voor de spiegel in de badkamer.

ANNIE: Dat doet gij toch ook.

LIES: Ja, als ik geen uur moet wachten op u.

ANNIE: (slaat nerveus de stofjes van haar kleren) Uwe vrijer blijft zolang weg?

(De deurbel rinkelt)

LIES: Daar zal 'm al zijn. (slaat haar laptop dicht en veert recht)

ANNIE: (in lichte paniek) Ligt mijn haar goed?

LIES: Zèg, die komt wel voor MIJ, hé Ma. (af naar de hall)

ANNIE: (roept aan de keukendeur) Fons, kom maar naar hier want de vrijer van ons Lies is er. En zorg dat ge fatsoenlijk gekleed zijt.

(Lies komt met Tattoo Fritz van de hall. Hij heeft een onverzorgd voorkomen. Hij draagt een marcelleke, kapotte jeans, hoge werkschoenen en staat vol tatoeages, kortom een ruw type. Annie schrikt niet weinig)

LIES: (tot Tattoo Fritz) Dat is ons Ma.

TATTOO FRITZ: (tot Annie) Dag Ma.

ANNIE: (onwennig) Goeiedag meneer.

TATTOO FRITZ: Meneer ligt thuis in zijne zetel met z'n voeten op de salontafel.

ANNIE: (tot Lies) Ga onze Pa eens roepen in de keuken.

(Lies af naar de keuken. Annie staat met de mond vol tanden)

ANNIE: (ietsje verlegen) Jaja, dat is 'm nu hé, de vrijer van ons Lies.

TATTOO FRITZ: (snuift in de lucht) Amaai, dat riekt hier nogal. (wrijft over z'n buik)
Dat werkt precies op mijn binnenste.

ANNIE: Ja, dat is de geur van white musk.

TATTOO FRITZ: Witte mus...? Is dat geen konijn met pruimen dat ik riek...?

ANNIE: Och ja, dat staat in de keuken op 't vuur, maar de dampkap mankeert.

TATTOO FRITZ: Ja, ik zag al dat ge aan 't renoveren waart met die hoop stenen daar naast de gevel.

(Lies, Fons en Sylvain komen van de keuken. Fons is gekleed in een vuile stofjas die vol met verfplekken hangt. Op z'n kop staat een wielrenners-petje)

TATTOO FRITZ: (ad Fons) En dat is de aannemer zeker...?

LIES: (stelt voor) Nee, dit is onze Pa en dat is de Sylvain. Pa, dit is 'm nu...!

ANNIE: (met geforceerde glimlach en nijdig tot Fons) Trek die vuile stofjas uit en zet dat stom klakje van uwe kop...! (helpt de stofjas uittrekken en gooit die dan maar over Sylvain z'n kop)

TATTOO FRITZ: (tot Fons) Ik ken u precies van ergens...?

FONS: Dat kan niet. Wat doet gij voor job?

TATTOO FRITZ: Ik werk aan de Dokken.

FONS: Gij zijt precies goed voorzien van prentjes op uw armen?

TATTOO FRITZ: Ja, tatoeëren en piercings zetten is mijn hobby. Ik verdien er een schone cent mee bij. In 't begin van de week zijn er nog een paar ladderzatte klanten van café Het Mestputteke langs geweest.

ANNIE: Ook voor een tatoeage?

TATTOO FRITZ: Nee, voor een piercing. (bekijkt Fons te lang) En toch ken ik u van ergens. Heb ik bij u gene Prins Albert gezet...?

FONS: (ontkent formeel) Een Prins Albert...? Nee, dat kan niet.

ANNIE: Wat is dat zo'n Prins Albert...?

SYLVAIN: Dat is een piercing die ze door uwe "Gust" draaien.

LIES: Hoe weet gij dat...?

SYLVAIN: Omdat ik iemand ken die er ene heeft laten zetten.

ANNIE: Welke zot doet nu zoiets...! Dat zal wel niks voor onze Fons zijn. Die kraait al als 'm een splinter in zijne vinger heeft.

FONS: Dan heet gij "Fritz"?

TATTOO FRITZ: Jaja. Kort en goed hé.

SYLVAIN: Al sjans dat het niet "Frats" is of 't was lang en plat, ha ha.

ANNIE: (na strenge blik naar Sylvain) "Fritz" is een schone voornaam.

TATTOO FRITZ: Neenee, dat is mijn achternaam. Mijne voornaam is "Albert"...!

FONS: 't Is niet waar hé...!

SYLVAIN: 't Is hier al de ene Albert tegen den andere. (plagend tot Fons) Al sjans dat gij niks te maken hebt met een Albert, hé Fons...!

LIES: (tot Tattoo Fritz) Vergeet niet dat gij seffens nog moet gaan werken, hé gast.

ANNIE: Moet gij niks drinken?

TATTOO FRITZ: Neenee. Ik sta met de late vandaag. Morgen heb ik een dag congé en dan zal ik er wel twee komen drinken. (dan tot Fons) En toch ken ik u

ergens van...!

ANNIE: Misschien uit de gazet. Fons was dit jaar clubkampioen bij de Pompoen.

LIES: (tot Tattoo Fritz) Kom Albert, 't is tijd om door te gaan.

TATTOO FRITZ: (tot Annie) Allé, tot morgen. En zet maar een goeie whisky gereed.

(Lies en Tattoo Fritz af langs de keuken)

SYLVAIN: Precies maar een rauwe bink, als ge 't mij vraagt. Hebt ge die tatoeages op z'n armen gezien? Precies een levende schilderij.

ANNIE: Dat is maar zo'n schilderij gelijk onder uw neus.

SYLVAIN: Schoon hé. Ik heb er wat roze korrel opgesmeerd, dan groeit ze rapper.

FONS: (tot Annie) Ik wil eerst toch nog eens praten met ons Lies over die gast.

ANNIE: Ge moet die jongen een kans geven. Die kan een hart van goud hebben.

SYLVAIN: Ja, gelijk Nonkel Albert, die heeft ook alles in 't goud. Maar hij kan harder liegen dan een koerspaard kan lopen.

FONS: (tot Sylvain) Zet gij de trapladder al maar gereed in de keuken.

ANNIE: (vervolgt tot Sylvain) En kijk dan ook eens naar mijn konijn op 't vuur of de pruimen nog niet zwart zien.

FONS: (spottend) Niet te dicht bij dat vuur hé dat uw snor niet in brand vliegt...!

SYLVAIN: Een snor is nog geen dampkap, hé Fons. (af langs de keuken)

ANNIE: Wat vindt ge van die Albert Fritz?

FONS: Volgens mij is dat niks voor ons Lies. Hebt ge die al eens goed bekeken? Die staat vol met van die rommel. Z'n armen, z'n benen, en wie weet waar nog...!

ANNIE: 't Was beter dat gij ook eens wat meer met uwe tijd meeinging.

(De Koster daagt op)

KOSTER: Amaai, dat ruikt zo lekker daar in de keuken?

ANNIE: Ja, dat konijn met pruimen gaat wel smaken straks.

KOSTER: Misschien euh..., als ge wat over hebt..., ik zeg niet "neen" hé...!

FONS: Nee, Koster, dat is geen spek voor uwen bek.

KOSTER: Wie is de gast die daar buiten bij Lies staat te praten?

ANNIE: Hare vrijer.

KOSTER: Precies maar luguber soort. En Vera stond ook al in haar tuin bij een vreemde vent met een cowboyhoed op.

ANNIE: Dat is Nonkel Albert uit Amerika.

KOSTER: Hoe...? Is dat die rijke nonkel...? Ik wist niet dat die op bezoek ging komen.

ANNIE: Wij ook niet.

KOSTER: Daar wil ik wel eens mee praten. Misschien kan die onze grot sponsoren.

(Chantal komt van de slaapkamers, zoekt en vindt haar gsm op de salontafel)

CHANTAL: Sorry, ikke was mijn gsm vergeet. (af langs de keuken)

KOSTER: (met open mond) En wie was dat...?

ANNIE: Dat is de vriendin van Sylvain. Die logeert hier voor een paar dagen omdat ze allergisch is voor zijn konijnen...

FONS: (vervolgt) ...en ook voor koster met een zwart potske op hun kop...!

ANNIE: Maar ze is héél katholiek opgevoed, naar 't schijnt.

KOSTER: Kunnen we haar niet gebruiken als de "maagd Maria" in onze grot?

FONS: Nee, daar zijt ge iets te laat voor, vrees ik.

ANNIE: (verbaasd) Hoe weet gij dat...?

FONS: Allé Annie, een vrouw van 30 weet de klepel toch al hangen zeker. (tot Koster)
En wat komt gij doen, mislukte pastoor...?

KOSTER: (haalt een beeldje uit z'n zakken, dan tot Annie) Ik heb hem bij hé..., den
èchte heilige Albert Motsch. (zet beeldje op tafel) Zie hem hier eens staan...!

FONS: (inspecteert het beeldje) Ge ziet al op 't zicht dat het een Duitser is.

KOSTER: Fons, op een heilige staat geen nationaliteit.

(Vera daagt op langs de keuken. Ze is in de wolken)

VERA: Die Nonkel Albert..., oh my God..., dat is nu eens een toffe vent. En rijk, èn
charmant èn attent. Die heeft alles wat een moderne vent moet hebben.

KOSTER: Dat heb ik toch ook allemaal.

VERA: Gij zijt niet rijk, hé Koster.

ANNIE: Waar zit Nonkel Albert?

VERA: Die staat buiten te praten met Lies over geldzaken. Amaai, als Lies zijn
erfgenaam wordt, dan gaat ze nog stinkend rijk worden.

(Chantal komt van de keuken. Ze heeft enkele zwarte sporen van kusjes op haar
gezicht en loopt door naar de slaapkamers. Oogcontact tussen Annie en Fons)

ANNIE: (fluisterend tot Fons) De Sylvain laat er precies ook geen gras over groeien.

FONS: Nee, hij wordt nog zotter met de dag.

VERA: De Sylvain heeft toch een schoon madammeke.

KOSTER: Ja, maar ze moet haar eigen eens wassen, denk ik.

VERA: Annie, ik denk dat ge nog een trappist over uw konijn moet kappen want de
pruimen waren aan 't aanbakken.

ANNIE: Kunt gij dat rap doen want ik heb hier nog iets te bespreken met onze Fons?

KOSTER: Dan ga ik eens mee kijken naar uw gebraden konijntje. (likkebaardt)
Hmmm...!

FONS: (verwittigt) Met uw vingers uit de kastrol blijven, hé Koster...!

(Vera en Koster af langs de keuken)

FONS: Wat hebt gij met mij te bespreken?

ANNIE: Wanneer komt er nog eens iets van daar boven in 't bed?

FONS: Is dat bed nu weeral kapot?

ANNIE: Nee Fons, en lach er niet mee. Dit is een serieuze zaak.

FONS: Moet ge zoiets vragen tussen de pruimen en de patatten? (geeft toe) Maar
goed, deze avond zal de Fons zijne diesel nog eens in gang trekken.

ANNIE: (fleurt helemaal op) En ik heb nog een verrassing voor vanavond. Ik heb sexy
lingerie gekocht, en ook nog massageolie van Durex.

FONS: Gaat dat wel lukken nu met mijne zere rug?

ANNIE: Misschien zit er iets vast en schiet dat er in ene keer uit.

FONS: Om eerlijk te zijn..., ik denk dat er momenteel weinig gaat schieten...!

ANNIE: Moeten wij dan eens naar een seksuoloog gaan?

FONS: Annie, elke vent heeft in z'n leven wel eens problemen met z'n libido. En hier ligt dat aan de Koster die hier veel te veel over de vloer komt.

ANNIE: Dat is maar normaal want hij zit ook in 't bestuur van de kerkfabriek.

FONS: Zorg maar dat die met z'n fikken van ons konijn blijft.

(Lies op van de keuken)

LIES: Zèg, die Koster hangt daar bijna met z'n neus in onze kastrol hé...!

FONS: Verdoemme hé, daar hebt ge 't al...! (wil naar de keuken stormen)

ANNIE: (houdt hem tegen) Ik zal wel eens gaan kijken. (af naar de keuken)

FONS: Lies, ik moet u iets vragen. Kunt ge mij wat geld lenen?

LIES: (resoluut) Nee...! Sparen hé, dat moet ik ook doen.

FONS: Niet tegen uw Ma zeggen dat ik u geld heb gevraagd hé.

LIES: Wat vindt gij trouwens van den Albert?

FONS: Welke Albert?

LIES: MIJNE Albert.

FONS: Ik zal hem "Fritz" noemen, "Albert" ligt mij niet zo goed.

LIES: Nee Pa, ge noemt die jongen bij zijne voornaam.

FONS: 't Is precies wel een brute kerel hé.

LIES: De buitenkant ja, maar vanbinnen zit een hartje van peperkoek. (gaat richting slaapkamers) En hij kan kussen dat m'n tenen ervan beginnen te krullen. (dan af naar de slaapkamers)

FONS: (roept haar nog na) Zorg maar dat er niks anders begint te krullen...!

(Sylvain komt van de keuken. Zijn geverfde snor heeft een veeg op z'n wang gemaakt)

SYLVAIN: De trapladder staat al gereed, hé Fons.

FONS: Ge moet nu ook niet overdrijven met dat kussen hé.

SYLVAIN: (likkebaardt) Amaai, de nestels vlogen bijna uit mijn schoenen.

FONS: Veeg die schoensmeer nu maar weg van onder uw neus. En trek morgen maar andere kleren aan, iets hipper dan dat vettig hoedje en die versleten stofjas. Ze moeten zien dat gij en Chantalleke een modern koppel zijt.

SYLVAIN: (veegt z'n snor weg met z'n zakdoek) Gij zijt precies zo slecht gezind...?

FONS: Ja, ons Annie heeft just gezegd dat ik deze avond mijn paard nog eens moet inspannen. Hoe moet ik dat gaan oplossen zèg...?

SYLVAIN: Misschien kan de Koster dat beter oplossen...!

FONS: (plots geïnteresseerd) Waarom de Koster...?

SYLVAIN: Omdat die op jacht is. Hij had z'n hand al op Annie haar schouders liggen hé. Nog efkes en hij zit met z'n hand aan haar pruimen...!

FONS: (verontwaardigd) Wàt zegt gij daar allemaal...?

SYLVAIN: (verbetert) Aan de pruimen tussen dat konijn hé. Ik zie het al aankomen, binnenkort zit gij alleen. Maar ik geef mijn Chantalleke niet meer af, hé Fons.

(De Koster komt van de keuken. Fons veert recht, z'n ogen schieten vuur)

FONS: Kom eens hier gij...? (grijpt de Koster bij de keel) You are nogal ne mouwvaiger hé...! Als gij ook nog maar ene vinger naar ons Annie durft uitsteken dan steek ik u daar bij in die kastrol...! Hebt ge dat verstaan, heilige

kwispel dat ge daar staat...! (pusht de Koster tot op de stoel met het zwembandje, een prrrrt-geluidje volgt)

KOSTER: (angstig) Ooeioei..., ik zit precies met een fit.

FONS: Ge hebt mijne zwemband kapot gedaan. Pak maar een andere stoel, deze is van mij...!

(Annie en Vera op van de keuken. Ze merken een aangeslagen Koster)

ANNIE: Wat scheelt er hier...? Toch geen ambras...?

FONS: Nee, de Koster en ik zijn de beste vrienden, als hij z'n handen thuishoudt...!

KOSTER: (haalt uit naar Fons) Blijf gij dan maar met uw pollen van die Chantal...!

SYLVAIN: (mengt zich) Héla..., laat mijn verloofde hier buiten hé of ik zal mijne Albert eens meebrengen, en die bijt in uw enkels hé...!

KOSTER: Ik vind 't toch raar dat die Chantal hier zomaar komt logeren.

ANNIE: Dat is maar voor een paar dagen en we hebben er geen last van.

KOSTER: Wat niet is kan nog komen. Een gezonde vent is tot alles in staat.

ANNIE: Onze Fons is niet gezond, dat ziet ge toch zelf ook.

SYLVAIN: Ik zal mijn verloofde zondag eens meebrengen naar de Vlaamse Kermis.

KOSTER: Gij vergeet niet van een konijn te schenken voor de Vlaamse Kermis?

SYLVAIN: Neenee, dat zal ik morgen wel meebrengen. (legt z'n hoedje op een stoel)

(Nonkel Albert op van de hall. Men stelt de Koster voor)

ANNIE: Dit is de Koster. En dit is Nonkel Albert uit Amerika.

NONKEL ALBERT: (schudt de Koster de hand) Nice to meet you.

KOSTER: Ja, ik meet you too.

(Nonkel Albert zet zich toevallig op de stoel waar het hoedje van Sylvain ligt)

NONKEL ALBERT: (veert direct recht) Sorry my friend, your little hat is plat also.

SYLVAIN: No problem, een hat van de C&A kan daar wel tegen. (wil de deuk met dezelfde stijl eruit duwen, maar steekt z'n hele arm door het hoedje heen)

VERA: Oeioei..., 't is precies maar a hat van den Aldij.

NONKEL ALBERT: (tot Sylvain) Next week I'll give you another. (tot Koster) I've heard that you geld inzamelt for a cave?

SYLVAIN: (tot Koster) Ahwel een keef. Hij denkt dat ge prijsduiven gaat houden.

NONKEL ALBERT: No, I mean, voor een grot.

KOSTER: Yes Yes, we hebben nog een goeie sponsor nodig.

NONKEL ALBERT: Aan hoeveel had ge gedacht? Is 10.000 dollar enough?

KOSTER: (in z'n nopjes) Yes yes, God bless you. Wanneer gaat ge die geven?

NONKEL ALBERT: Daarvoor moet ik eerst to pass at the bank.

VERA: Can you nog eens something vertellen over the zjatset in Amerika?

NONKEL ALBERT: What must I say? Dat ik nog ben gaan dineren bij den Barack...?

SYLVAIN: De Baraque Fraiture...? Dat zal daar wel koud geweest zijn.

NONKEL ALBERT: No, with the Obama's in the White House. Kunt ge dat geloven?

VERA: (veert even recht, dan droogjes) Yes we can...!.

NONKEL ALBERT: (vervolgt) Wij spreken elkaar aan met de voornaam. Geld zoekt geld hé. It's soo easy om rijk te worden, maar dan moet ge playing op de

beurs. No risk, no glory. Waarom doen ze dat hier niet?
 VERA: Omdat wij daar niks van kennen.
 NONKEL ALBERT: But I want to help you. Dat zijn peanuts for me.
 ANNIE: We have not zoveel money om op de beurs te playen.
 NONKEL ALBERT: For started you need not mutch. Maar de winst zal altijd maar verdubbelen, en verdubbelen, en verdubbelen.
 FONS: Op de beurs spelen is gevaarlijk, zeggen ze.
 NONKEL ALBERT: You must gebruiken your head.
 SYLVAIN: (ad kapot hoedje) Dat gaat nie meer, maine hat is kaput...!
 NONKEL ALBERT: (vervolgt) Is everybody ready to start met elk 50.000 euro...?
 SYLVAIN: Zoveel heb ik niet. En nu sta ik nog voor een nieuwe hat ook.
 NONKEL ALBERT: Dan blijft gij your rabbits maar fucken...
 VERA: ...en staken..., (tot Nonkel Albert) ...want steaken doet 'm ook graag...!

(Lies komt van de slaapkamers)

LIES: Is 't hier grote vergadering?
 KOSTER: Veel belangrijker, Lies. We gaan allemaal rijk worden.
 NONKEL ALBERT: (tot Lies) I have heard that you go for a job by Albert Heijn?
 LIES: Ja, dat klopt.
 NONKEL ALBERT: I know de CEO of the Albert Heijn-concern. Shall I talk with him?
 LIES: Ik geloof niet in sprookjes.
 NONKEL ALBERT: Zij is zoals haar vader, she believes nothing.
 SYLVAIN: Ja, de proim falt niet far van de tree hé.
 KOSTER: (tot Nonkel Albert) Kent gij dan ook volk in Rome?
 FONS: (speels) Waarom...? Zoekt gij voor paus te gaan, Koster...?
 NONKEL ALBERT: (vervolgt tot Lies) En next week moogt gij a new car gaan uitkiezen. I shall give you the dollars.
 VERA: Maine velo is ook aan vervanging toe.
 NONKEL ALBERT: I give you a velo for free.
 SYLVAIN: The wiel van maine krowagen draait ook paraplu.
 NONKEL ALBERT: Nog iemand iets nodig...? You can ask it hé.
 KOSTER: Dus we moigen sleeping op onze two ears voor onze keef?
 NONKEL ALBERT: Yes, everything is gonna be all right. And now I go to my room for smoking a cigar.
 FONS: (met binnenpretjes) Toch geen sigaar die ge van Bill Clinton gekregen hebt?
 ANNIE: (berispt) Allé Fons, zoiets vraagt ge toch niet.
 NONKEL ALBERT: No Fonzie, it was a cigar off my big friend Fidel Castro. (zet z'n hoed op en gaat naar de slaapkamers)
 VERA: (met veel verbazing) Wel, hebt ge ooit van uw leven...!
 KOSTER: (superenthousiast) Maar die Nonkel Albert is een gave Gods.
 ANNIE: Nooit meegemaakt. Precies dat ik plots in een sprookje leef.
 FONS: Zorg maar dat uw sprookje niet ontploft met een boze wolf...!
 ANNIE: (denigrerend tot Fons) Och, you can klim in the haaiest boawm. Always there is one ongelovige Thomas bij en dat zijt gij...!
 LIES: Wel, ik geef onze pa gelijk. Ik geloof ook niet in al die zever van Nonkel Albert. Waarom laat iedereen hier zich zomaar meeslepen door zijne schone praat?
 KOSTER: For de money you may not look in de mound of a gekraigen paaird.

LIES: Och Koster, gij altijd met uw money.

KOSTER: Hoe kunnen wij hier anders een grot bouwen?

VERA: (droomt reeds weg) En misschien word ik wel wereldberoemd in Hollywood.

FONS: (pesterig) Ja, als heks in een griezelfilm zeker.

VERA: (gepikeerd) Dan gaat gij maar voor Bultenaar van de Notre-Dame. (imiteert Fons overdreven, stappend met een bolle rug en de benen gespreid) Ik heb zéér..., ik heb zéér... Don't you go over de schraaif...?

FONS: (veert recht) Kom Sylvain, wij gaan eens kijken of boer Timmers niet over de schraaif geploegd heeft.

SYLVAIN: Ja, en als dat zo is dan sturen we Nonkel Albert er op af met z'n klotsbuis.

LIES: (tot Annie) Hebt gij mijne rode lippenstift gezien? Die lag in de badkamer en die is nu verdwenen. Zou die Chantal daar mee weg zijn?

FONS: Dat denk ik niet want heel haar saccoche steekt al vol lippenstift.

ANNIE: Hoe weet gij dat...? Hebt gij in haar saccoche zitten sneukelen...?

FONS: (verdedigt zich) Sorry, ik denk dat maar hé.

SYLVAIN: (berispt) Fons, you staying out de sjeecoche van main verloofde hé...!

FONS: (tot Sylvain) Kom, we gaan eens kijken naar boer Timmers.

SYLVAIN: (ad kapot hoedje) 't Is te hoipen dat 't niet raigent want main dakgoit lekt. (zet z'n hoedje op, dan samen met Fons af langs de keuken)

LIES: Ik ga fitnesssen. Ik zal de auto van onze Pa maar pakken. (af langs de keuken)

VERA: Annie, ik denk dat ge uwe Fons in de gaten moet houden met die Chantal, want die weet daar precies wel héél veel van.

ANNIE: Onze Fons liegt nooit tegen mij.

KOSTER: Wat niet is kan nog komen.

VERA: Ja, het moet voor alles de eerste keer zijn.

KOSTER: Wij moeten wit staan met die Nonkel Albert hé. Zorg maar dat die hier niks te kort komt en soigneur die maar héél goed. En vanaf nu komt uwe Fons op de tweede plaats hé.

ANNIE: Dat komt in orde, Koster.

VERA: (tot Annie) Ge hebt de kip met de gouden eieren hier binnen gehaald. Ik zou willen dat ik ook zo'n nonkel had. Gij niet, Koster?

KOSTER: (verbetert) 't Is Werenfrait for the friends hé.

VERA: (reeds in extase) The life is bjoetyfull.

KOSTER: Yes. I go ook zo'n cowboy-hat kopen gelijk Nonkel Albert.

VERA: Ge hebt gelijk want dat verneukeld potske op uwe kop trekt op niks.

KOSTER: You have a good reason. Wij moeten die taal ook spreken tegen dat er rijke Amerikanen onze grot komen bezoeken.

VERA: Now moet Fons enkel nog zijne grond afsteen en than are alles in kennen and kroiken. The question is hoe we Fons op andere gedachten kunnen brengen?

ANNIE: Daar MOET hier een mirakel gebeuren en dan zal Fons wel bijdraaien.

KOSTER: I have a idee...! Wij zullen morgen alledrie opstaan met rode puistjes, met verfsproeten dus. We roepen de hulp in van den heilige Albert en 's anderendaags zijn onze poistjes gone. Benieuwd hoe Fons gaat reageren. En we moeten die verfpuistjes daar vanavond al opschilderen hé dan zijn ze morgenvroeg goed in de huid gedrongen.

VERA: (geestdriftig) Yes, ik ga heel mijn lijf vol puistjes schilderen.

KOSTER: Nee, not in the face, stel dat die verf daar niet meer afgaat, dan are we gelogated in the eejp hé...!

ANNIE: (monter) Werenfrait, gij zijt een heel intelligente mens.

KOSTER: En hoe staat het met uw worteldieet? (monstert hen) Ge ziet het al goed aan uw schoon lijntjes hé. (likkebaardend) Oooh, ik vraag me af wanneer ik eens van uw proimkes mag proeven, hmmm...!

ANNIE: (berispt) Koster..., let op uw words hé...!

KOSTER: Ik bedoel van uw "konijn met proimkes" hé, there in the kitchen...!

ANNIE: Natuurlijk. Misschien kan ik wel een stukje meegeven met u.

KOSTER: (verheugd) Annie, you are een lovely scheteke...! (geeft haar een wangkusje, dan tot Vera) But you too. (geeft haar ook een wangkusje)

ANNIE: (gaat richting keuken) Kom, follow me..., maar kwaiet hé...!

VERA: Wat zijt gij kwijt...?

ANNIE: Ik bedoel dat ge moet stil zijn. Niemand mag dat weten van dat stuk konijn.

(Vera, de Koster en Annie af langs de keuken. Nonkel Albert en Chantal komen van de slaapkamers. Nonkel Albert kijkt of de kust vrij is. Ze hebben beiden hun jas aan)

NONKEL ALBERT: (pusht Chantal brutaal voor zich uit) Pak më të shpejtë...!

CHANTAL: Unë nuk dua...!

(Als Chantal tegenpruttelt haalt Nonkel Albert z'n wapen boven en houdt dat tegen haar slaap. Ze gaan beiden langs de hall naar buiten. Annie komt van de keuken en wil de tafel afruimen. Sylvain leidt Fons strompelend naar binnen)

FONS: (jammerend) Oeioeioeioei...! Waar zijn mijn kersenpitten...?

ANNIE: Wat is er nu weer gebeurd...?

SYLVAIN: Fons had ruzie met boer Timmers en toen heeft hij Fons in een Franse colère tegen zijne Albert geschopt...!

ANNIE: (verwonderd) Tegen welke Albert...?

SYLVAIN: (na pijnkreet van Fons) Wel, tussen z'n benen hé.

ANNIE: Sinds wanneer heet Fons zijne Willie "Albert"...?

SYLVAIN: Albert of Jos of Louis, als 't beestje maar een naam heeft. Ik zal de zak kersenpitten al gaan opwarmen. (in snel tempo af naar de keuken)

ANNIE: (ontfermt zich over Fons) Ik ga naar Dokter Spuit bellen...?

FONS: Nee, 't zal wel over gaan.

ANNIE: (kordaat) Neenee, NU ga ik bellen...! Die miserie blijft hier maar duren...! (wil een telefoonnummer draaien)

FONS: (pakt de hoorn af en haakt die weer in) Nee Annie, niet bellen alstublieft.

ANNIE: Waarom zijt gij toch zo bang van Dokter Spuit...?

FONS: Waarom noemen ze die "Dokter Spuit", denkt ge...?

(Sylvain komt van de keuken met de opgewarmde kersenpitten. De deurbel rinkelt)

SYLVAIN: (plagend tot Fons) Dat zal Dokter Spuit wel zijn...!

FONS: Hou op met die flauwe grappen.

SYLVAIN: (treiterend) Ha ha, I 'm toch een èchte djoker, hé Fons.

(Annie af langs de hall)

SYLVAIN: (tot Fons) Maybe you can go naar de veterinaire...! Die lost dat wel op. Maine daddy had ooit eens een kwaai stier en die had een ring in his nois. Die was ingegroeid gelaik een nennagel en toen have de veterinaire die ring er zomaar uitgetrokken, zonder verdoving, maar blood..., blood..., overal blood...! When Dokter Spuit is now aan de fourdeur than I wil not zijn in your place, Fons. (duwt de kersenpitten in z'n handen)

FONS: (opnieuw pijnkreet) Auuuuuwh...! Die kersenpitten zijn veel te heet...!

SYLVAIN: (pakt de kersenpitten terug aan) Kom, I shall de sac wel eens tegen uwe Prins Albert houden.

FONS: (stoot hem af) Niks van...!

(Annie komt van de hall)

FONS: Wie is 't...?

ANNIE: Er steen two people aan de fourdeur and they wil bezichtigen ons house om het eventueel te kopen. They zijn weer sturing door dat immokantoor.

FONS: (maakt zich danig boos) Als ze niet maken dat ze weg zijn dan...

SYLVAIN: Here, don't forget your kersenpiets...! (slaat het zakje kersenpitten per toeval tegen de Prins Albert van Fons)

FONS: (pijnkreet) Aààààuw...! (haalt zwaar uit) Kunt gij niet uitkijken...? Kieke dat ge daar staat...!

SYLVAIN: (met vingertje in de licht) That's een good aidee.

FONS: Wàt is een goed idee...?

SYLVAIN: Als ik nu eens chickens ga holden in plaats van konainen..., dan kan Chantalleke toch trekking in by me. (tikt tegen z'n slaap) Koppie koppie...! (zet zich op de stoel met het zwembandje, het prrrrt-geluidje volgt) Goddamnit, precies that my moteurke al aansleeit...!

VIJFDE TAFEREEL

(VOLGENDE DAG - VRIJDAG)

(De kleine zwemband ligt nu in de zetel. Fons, Lies, Nonkel Albert en Tattoo Fritz in gesprek. De fles whisky staat op tafel. Fons volgt alles vanuit de zetel. Lies zal tussendoor jeuk hebben op haar ledematen en met gepaste grimassen krabben)

NONKEL ALBERT: (tot Tattoo Fritz) ...come on, let's drink again. (drinkt)

TATTOO FRITZ: (reeds lichtdrunken, tot Nonkel Albert) Are you gonna drink me under the table...? Dat gaat niet lukken, man. Tattoo Fritz is meer gewoon dan dat. (drinkt z'n glas leeg en presenteert het) Hier, doing nog maar eens full...!

LIES: Neenee, ge hebt al genoeg op.

FONS: Doe maar, Lies.

LIES: Jamaar, dat is de tweede fles al, hé Pa en hij is met zijn auto.

FONS: Die dokwerkers zijn toch meer gewoon zekers.

TATTOO FRITZ: (tot Nonkel Albert) En what they think in Amerika zoal over ons Belgen?

NONKEL ALBERT: Big losers because they have schrik of terrorists.

TATTOO FRITZ: En doe you have gene schrik toen ze met the flyer uw living binnenvlogen op 11 september...? I have ze toen nogal zien looping op de televisie. (schrikgebaartje) They kneep 'm nogal. Americans are dikke blaaskaken. A great bakkes, maar als 't er op aan komt they are de pist in. In 1302 we don't go looping, We klopten erop with onze goeiendag. Is 't niet waar, Fons...?

FONS: Jaja. (geniet van de conversatie)

TATTOO FRITZ: (vervolgt tot Nonkel Albert) Van niks hebben wij schrik.

LIES: (met blik naar Fons) Nee, alleen maar van Dokter Smit.

NONKEL ALBERT: (toont z'n wapen) Als ik me bedreigd voel then I use this...!

TATTOO FRITZ: Die klotsbuis...? Think you dat I have schrik van a gun...? Before you can schiet I have al your cowboy-hat over your eyes getrokken. Look my hands, dat zijn mijn killers. Everyday schepen leden en lossen with sacs van 75 kilo. When you geraakt tussen deze armen dan nobody talking nog about Nonkel Albert...!

NONKEL ALBERT: Ge kunt toch niet ontkennen that we Americans are intelligent people? De meeste uitvindingen van de mens komen uit de United States.

TATTOO FRITZ: Noemt gij dat uitvindingen? The Americans zeggen dat ze op the moon geweest zijn, toiten ja...! Weet ge waar dat gefilmd is, hier achter the corner op de zandberg... (plaatselijke kale zandberg vernoemen). When you looking good naar dat filmpje dan you see op de background de kerktoren van... (plaatselijk dorp vernoemen). They making my niks meer waais. (drinkt z'n glas leeg)

NONKEL ALBERT: En al die kleine appartementjes hier, they calling them buildings. Dat stelt toch niks voor. (gaat tot bij het raam) In America they have buildings of 300 meter high. In America is alles bigger dan hier

TATTOO FRITZ: (wijst door het raam) Can you see ginder dat hoog gebouw?

NONKEL ALBERT: Yes, zo staan er bij ons wel 26 naast elkaar.

TATTOO FRITZ: Dat kan I believe, dat is 't zottenhuis...! (knijpt z'n billen dicht) En

now I moet dringend go om m'n patatos af te gieten.

NONKEL ALBERT: Hebt ge al genoeg whisky?

TATTOO FRITZ: I have never genoeg. When this bottle is leeg than we doing nog een ander open. I shall the Americans eens leren whisky drinken.

(Tattoo Fritz neemt de pispot van het dressoir en opent z'n gulp)

LIES: (belet hem) Hey gast, wat gaat gij doen...?

TATTOO FRITZ: I moet plassing.

LIES: How how..., daar niet in alstublieft.

TATTOO FRITZ: Is dat gene pispot...?

LIES: Jawel, maar niet om in te plassen. Dat is een relikwie van den heilige Albert.

TATTOO FRITZ: (neemt de wedstrijdbeker) Dan zal ik deze maar pakken...! (merkt op) Hier se begot, daar ligt nog iets in. (presenteert de konijnenkeutels aan Nonkel Albert) Take away, dat zijn kulder-zjipkes, de specialiteit of Flandres.

LIES: (neemt de beker af van Tattoo Fritz) En ook niet in onze Pa z'n beker...! Ga buiten maar plassen, daar achter de coniferen.

TATTOO FRITZ: Jamaar, they sturing me from the kaske to the moawer...!

NONKEL ALBERT: Ooit heeft men mij nog eens uitgedaagd with drinking en dat is m'n tegenstander toen niet goed bevallen. It was in Spain.

TATTOO FRITZ: Speen...? You sitting met het speen...? You moet er wat jenever aansmairen, that helping direct.

(Lies leidt Tattoo Fritz naar de keukendeur)

LIES: (tot Tattoo Fritz) Gaat ge 't kunnen vinden?

TATTOO FRITZ: (kijkt naar z'n kruis) Yes..., if my "pinckie-winckie" sleeping nog op the same place. (af langs de keuken)

NONKEL ALBERT: (tot Lies) That man is not good for you. That's bullshit van het ergste soort. Iemand met zoveel tattoo's is sick in his head.

LIES: Maar hij is wel héél lief voor mij.

NONKEL ALBERT: Dat is maar schijn. After two weeks he leaves you.

(Tattoo Fritz keert weer na het plassen, hij is zwaar dronken nu)

TATTOO FRITZ: (tot Nonkel Albert) When you want een tattoo of een piercing, this week she staying in reclame bij Tattoo Fritz.

NONKEL ALBERT: Tattoo's like yours hebben wij in Hollywood allemaal.

TATTOO FRITZ: Yes, om te stoeffen. Looking op my arms, they are allemaal echte hé. I have zelfs een leeuw op m'n gat laten tatoeëren. You want looking? (toont z'n achterwerk aan Nonkel Albert) Do you see him...?

NONKEL ALBERT: No, I see nothing.

TATTOO FRITZ: Then he zal just in zain hole gekroipen zijn, haha.

NONKEL ALBERT: Nog een whisky, my friend? (wil nog eens uitschenken)

TATTOO FRITZ: Off course. I sleege niks af dan vliegen.

LIES: (houdt haar hand op zijn glas) Niks van. Hij heeft genoeg gedronken.

TATTOO FRITZ: Precies dat ik nu toch wat begin te droien in my head.

LIES: (houdt Tattoo Fritz met moeite overeind, dan tot Fons) Wat moet ik daarmee

doen...?

FONS: Leg hem maar in zijn auto.

LIES: Als dat maar gaat lukken. (krabt aan haar ledematen)

FONS: Hebt gij jeuk?

LIES: Ja, over heel mijn lijf. Daar ben ik deze morgen mee opgestaan. (dan samen met een zwijmelende Tattoo Fritz af langs de keuken)

NONKEL ALBERT: I have something for you. (presenteert Fons een formulier) Kunt gij hier uw handtekening eens zetten?

FONS: Wat is dat...?

NONKEL ALBERT: For the money dat gij gisteren van mij geleend hebt.

FONS: Okee, dat komt in orde. (ondertekent en eindigt met een puntje)

NONKEL ALBERT: You know that Chantalleke niet "Chantal" heet, maar Salomea?

FONS: Nee, dat wist ik niet.

NONKEL ALBERT: She comes from Gropja, a city 35 miles from Tirana?

FONS: Gij weet precies wel veel over haar hé.

NONKEL ALBERT: Yesterday we have a good talk when we were in the restaurant.

FONS: Waar hebt gij dat Albanees geleerd?

NONKEL ALBERT: Americans zijn toch wereldburgers. (veert recht) I go looking for my drinkbrother. (af langs de keuken)

(Fons ruikt aan de fles whisky. Lies komt van de keuken)

LIES: Ik heb dat zat varken in z'n auto gestoken. Ik zal hem straks wel naar huis doen. Nonkel Albert maakt hier iedereen zijne kop zot...! Waarom danst hier iedereen naar zijn pijpen?

FONS: For money danst de bear.

LIES: Money...? Als gij nog money wilt..., ik weet waar er veel money verstoppt zit.

FONS: Waar...?

LIES: In de kleine valies van Nonkel Albert. Die zit vol met geld...! Daarom dat ik niet aan z'n valliezen mocht komen...! En vindt gij het normaal dat Nonkel Albert met de vriendin van Sylvain gisteren op restaurant geweest is...? Wat voor een relatie is dat tussen Sylvain en die Chantal? (begint weer te krabben)

FONS: Zoudt gij daar eens niet mee naar dokter Spuit gaan?

LIES: Dat moet gij zeggen, ge durft zelf niet naar een dokter gaan.

FONS: (minder luid) Weet gij of ons Ma voor mij al naar Dokter Spuit gebeld heeft?

LIES: Waarom zijt gij zo bang van Dokter Spuit...?

(Sylvain daagt op. Hij draagt een felgekleurde bermudabroek, heeft een witte sportieve pet op z'n kop en heeft grijze sportkousen aan die te hoog zijn opgetrokken)

LIES: (verwonderd ad Sylvain) Wat schieten ze nu binnen...! Precies Mister Proper die water in zijne kelder heeft.

SYLVAIN: (showt zich) Schoon hé. Zelfs mijne Albert herkende mij niet meer.

FONS: Zorg maar dat ge niet met uw kousen tussen de ketting van uwe velo geraakt...!

LIES: En waarvoor staken ze vandaag weer bij de LIJN?

SYLVAIN: Geen staking vandaag. Ik heb een dag congé gepakt. (tot Fons) En hoe is 't met mijn Chantalleke vandaag?

FONS: Ze heet niet "Chantal". Haar echte naam is "Salomea".

LIES: Ik ga nog eens kijken naar mijn zat varken in de auto. (af langs de keuken)

FONS: Sylvain, we moeten het met Chantal over een andere boeg gooien want niemand hier gelooft dat zij uw verloofde is. Ik heb een idee. We moeten...

(Nonkel Albert daagt op van de hall)

FONS: Nonkel, ge moet voor ons eens iets doen. We hadden ons Annie wijsgemaakt dat Chantalleke, ik bedoel Salomea..., de verloofde van Sylvain was, maar dat lukt niet zo goed. Kunt gij niet zeggen dat Salomea UW vriendin is?

SYLVAIN: (protesteert) Jamaar jamaar, madam Salmonella is van mij hé...!

NONKEL ALBERT: If she's my darling than I kiss her too hé.

SYLVAIN: No no, Buffallo Bill moet with zain pollekes van main verloofde blaaiven...!

NONKEL ALBERT: A beautiful girl is like a velo, everyone drives with it.

SYLVAIN: No no, you mut not drive with maine velo.

(Lies komt in paniek van de keuken)

LIES: Kan er eens iemand komen helpen? Mijne Albert heeft heel zijn auto ondergekotst en hij ligt nu tussen de pompoenen te spartelen. Zijn gezicht slaat al blauw uit.

NONKEL ALBERT: You must him voorover laten bukken, anders kan hij stikken.

LIES: Dat kan ik niet alleen hé. Kan er iemand komen helpen alstublieft...?

(Sylvain en Nonkel Albert samen met Lies af langs de keuken. Fons leunt achterover in de zetel. Annie komt van de keuken. Ze is gekleed in jas en zit onder de mascara)

ANNIE: Waarom ligt die vrijer van ons Lies daar buiten tussen de pompoenen?

FONS: Hij heeft te veel whisky gedronken.

ANNIE: Dat zal een schone schoonzoon worden, vrees ik. (trekt haar jas uit)

FONS: (merkt nu dat Annie een stevige pushup-beha draagt) Amaai, uwe décolleté steekt nogal. Vanwaar komt gij...?

ANNIE: Ik wou ook nog nieuwe kleren kopen, maar ik heb alles moeten terughangen.

FONS: Waarom?

ANNIE: Omdat ons bankkaart geblokkeerd is. We staan onder nul. Hoe komt dat...?

FONS: Dat moet een vergissing zijn.

ANNIE: En ik heb voor u naar Dokter Spuit gebeld hé.

FONS: (veert recht) Als ge dat durft dan praat ik een half jaar niet meer tegen u...!

ANNIE: Begin dan nu al maar te zwijgen. En nog iets..., ik heb deze morgen gespiekt aan de badkamerdeur toen gij onder de douche stond. Hebt gij een weerhaak aan uwe Free Willy...?

FONS: Ge zult wel op de klink van de douchedeur gekeken hebben.

ANNIE: Ja, dat kan ook zijn.

FONS: En ik ben het beu dat ge Nonkel Albert hier zo hard verwend. Zelfs de Koster legt ge hier in de watte. Wanneer is 't mijn beurt eens...?

ANNIE: Hoor dat aan, hoor dat aan. Gij hebt klagen...!

FONS: Ge weet dat ik graag konijn eet, maar gisteren was al het konijn al op toen ik aan tafel ging, alleen wat pruimen schoten er over. Hoe kan dat...? Maar de

Fons MOET zwijgen. Achter mijne rug heeft daar iemand aan gezeten hé.
 ANNIE: No way.
 FONTS: Oh nee...? Hebt ge al eens ooit een konijn gezien met één schouder en één bil...? Ik wel, gisteren daar in onze kastrol. Het zou me niet verwonderen als die "Buffallo Bill" daar nog heeft aangezeten. Maar de Fons MOET zwijgen.
 ANNIE: Het kan eens geen kwaad dat gij ook een paar kilo's afvalt.
 FONTS: En Nonkel Albert drinkt al mijn dure flessen whisky uit. Maar de Fons MOET zwijgen. Hoe is die trouwens bezig tegen Chantalleke?
 ANNIE: Waarom verdedigt gij die Chantal altijd? Er is dus toch iets tussen u en die Chantal? Jaja, nu begrijp ik waarom gij niet meer over de brug komt.
 FONTS: Nee, dat heeft nog een andere reden.
 ANNIE: Welke...? Kom, vertel het nu maar eens...!
 FONTS: Dat kan ik niet vertellen. 't Is iets heel vervelend.
 ANNIE: Als ik ooit ontdek dat gij vreemdgaat hé dan...
 FONTS: (onderbreekt luid) ...Maar Ik ga niet vreemd. Geloof mij nu toch eens.

(De telefoon rinkelt. Annie neemt op)

ANNIE: Bij Van Elderen. - - - Ja...? Is dat ècht...? Okee. Mercikes voor 't bellen hé.
 (haakt in)
 FONTS: Wie was dat...?
 ANNIE: Agnes. Dokter Smit heeft de Charel onderzocht voor dat wildplassen. (als Fons er vandoor wil) Héla, blijf eens hier en laat uw broek eens zakken...!
 FONTS: Mijn broek...? Waarom...?
 ANNIE: (luider en strenger) Laten zakken, zeg ik...!
 FONTS: Niks van...!

(Sylvain komt van de keuken, hij trekt z'n sportkousen nog eens op)

ANNIE: (verbaasd) Zijt gij dat, Sylvain...?
 SYLVAIN: Ja. (showt zich) Goed hé...! Past precies goed bij uw behang.
 FONTS: (zuchtend tot Annie) Kunt ge gene pipo gebruiken om met de schaal rond te gaan aan uw grot? Ge krijgt er nog gratis een nest konijnen bij.
 SYLVAIN: Fons, er staat een vent aan de achterdeur met een tang van een vrouw.
 FONTS: (met vuile blik naar Annie) Zeg hem maar dat ik er al een heb.
 ANNIE: Ahwel merci.
 SYLVAIN: (vervolgt tot Fons) Dat koppel wilt uw huis kopen, maar ze willen eerst de kamers eens bezichtigen, zeggen ze.
 FONTS: Zeg maar dat ze 'm opblazen of ik zal mijn tweeloop eens bovenhalen...!
 SYLVAIN: (treiterend) Komt gij daarvoor naar buiten of moeten zij naar binnen komen...? (maakt zich snel uit de voeten na een boze blik van Fons)
 ANNIE: (gespeeld) Kijk eens op mijn armen. Allemaal puistjes...! Wat zou dat zijn...?
 FONTS: Misschien is 't beter dat GIJ eens naar Dokter Smit gaat.

(De Koster daagt op langs de keuken)

KOSTER: Fons, weet gij dat daarbuiten iemand tussen uw pompoenen ligt...?
 FONTS: Ja, dat weten we. Laat die daar maar liggen, die ligt daar goed.

(Sylvain op van de keuken)

KOSTER: (ad Sylvain) Wie is dat...?

FONS: Dat is de heilige Ambrosius die van z'n kruis gevallen is.

ANNIE: (tot Sylvain) Daar staat een zak wortelen voor u gereed in de keuken, die moogt ge mee naar huis pakken.

SYLVAIN: Mercikes Annie, daar gaat mijn Albert héél content mee zijn.

FONS: (tot Annie) En uw worteldieet dan...?

ANNIE: We stoppen ermee. Volgende week beginnen we aan een radijsjesdieet.

FONS: Ik lust geen radijsjes.

ANNIE: You eat wat the pot shaft or you legt your kop erneffe...!

KOSTER: (tot Sylvain) Waar is dat konijn dat gij ging schenken voor onze Vlaamse Kermis van zondag?

SYLVAIN: Miljaar, dat ben ik vergeten. Ik zal het eens direct gaan halen.

FONS: Zorg maar dat ge uwen Albert niet weggeeft.

SYLVAIN: Neenee, mijne stamvader moet in z'n kot blijven hé. (plagend) Zorg maar dat your Albert ook stayng in z'n kot, haha...! (af langs de keuken)

ANNIE: (plots gespeeld) Maar Koster gij hebt ook van die rode puistjes op uw armen.

KOSTER: (ook gespeeld) Ja, en op m'n benen ook al. Wat zou dat kunnen zijn...?

(Vera daagt op in moderne kleren en hoge hakken)

FONS: Hier se, Miss knalpot is er ook al.

VERA: Vanaf nu I go de Amerikaanse toer op.

KOSTER: Ja, Nonkel Albert heeft ons de weg gewezen. Hij heeft gelijk. Ooit moeten wij verhuizen naar Amerika. The American Dream. Misschien moeten wij ook al eens Amerikaans talken hé. (roept luid) Yeah..., God bless America...!

(Lies daagt onder volgend gesprek op met haar laptop en gaat op internet)

VERA: I heb this morning een goei brekfist gehad.

KOSTER: I was this morning in the church om wine too proeven.

ANNIE: En deze middag eten wij hot-dok met cheese.

VERA: I have liever bacon en eggs. (struikelt bijna over haar hoge hakken) Shit..., I fal bijna op my smikkel with my high talonnekes...!

FONS: Hoor dat aan, hoor dat aan...! Ge zijt alledrie zo zot als een achterdeur.

ANNIE: Shut up, modderfokker...!

LIES: Zèg ik ben dat Amerikaans gedoe hier beu hé. Wij zijn nog altijd Vlamingen en géén Amerikanen. En nog iets..., daar staan al foto's van ons huis op internet. Zelfs foto's van onze kamers. Hoe is dat mogelijk...?

ANNIE: (plots gespeeld) Oh my God...! Vera, wat you have allemaal op uw armen? Precies ook poistjes...!

VERA: (speelt het spel mee) Yes, I stand er ook mee full, zelfs op my back.

KOSTER: (met knipoog naar Vera) Maar Annie en ik ook.

LIES: Ik sta ook vol met puistjes en die jeuken verschrikkelijk. Hoe kan dat...?

KOSTER: (stil tot Annie) Hoe komt 't dat Lies ook puistjes heeft...? Weet zij iets van ons mirakel...?

ANNIE: Maar nee.

(De deurbel rinkelt)

LIES: Hopla, dat zullen weer mensen zijn die ons huis willen kopen.

FONS: (kwaad) Dan zal IK het deze keer wel eens gaan uitleggen, uit de weg iedereen...! (met grote schreden af naar de hall)

VERA: (tot Lies) Hoe komt gij aan die puistjes...?

LIES: Hetzelfde als gij zeker. Bij ons Ma is dat precies de kleur van mijne lippenstift.

ANNIE: Ja..., (met vinger op de mond) ...psssst, zwijgen tegen onze Pa hé...!

LIES: (verwonderd) Hoe...?

VERA: (vervolgt) Och Lies, dat is maar verf, dat gaat eraf...!

LIES: (begrijpt er geen snars van) Hoe verf...?

KOSTER: (sust haar) Den heilige Albert brengt dat allemaal wel terug in orde.

(Tumult in de hall. Fons komt angstig van de hall gerend)

ANNIE: Wie is 't...?

FONS: (in paniek) Dokter Spuit, begot...!

(Fons wil vluchten naar de slaapkamers, maar Annie belet hem de doorgang. Fons wil dan naar de keuken vluchten, maar daar belet Lies hem de doorgang. Dokter Spuit komt ondertussen van de hall met haar dokterstas)

FONS: (haalt kwaad uit naar Annie) Dat vind ik smerig van u...!

DOKTER SPUIT: (streng) Het is voor meneer Van Elderen zeker? (tot Fons) Kom, leg uw probleem hier maar eens op tafel...!

FONS: (bekijkt Dokter Spuit) Daar denk ik nog niet aan...!

DOKTER SPUIT: Naar 't schijnt moet ik hier een controle komen doen?

FONS: Neenee, ik wil geen controle.

DOKTER SPUIT: Dan zult gij uw ding in de rechtszaal aan de rechter moeten tonen. Ja, dat is 't resultaat als men leden van de pompoenenclub op heterdaad betrapt bij het wildplassen in een brievenbus.

ANNIE: Dokter, ge moet twee dingen nakijken, zijne rug en zijne dingetjes voor die klacht tegen dat wildplassen. En dan moet gij een bewijs schrijven dat Fons helemaal geen moedervlek heeft op die plaats.

DOKTER SPUIT: (met gebaartje tot Fons) Waar...?

FONS: Ja, waar zou dat ding nu ergens kunnen hangen, ra ra.

DOKTER SPUIT: (autoritair, luider) Ik bedoel, hier of in de keuken...?

FONS: Dan maar in de keuken.

(Fons met tegenzin af naar de keuken. Dokter Spuit volgt hem)

VERA: (verbaasd) Wildplassen in een brievenbus...? Fons...? Oh my God...! Zoiets had ik nooit in hem gezien.

ANNIE: En nog wel in de brievenbus bij de nonnekes.

KOSTER: Is dat echt...? (slaat een kruisteken) Dat wordt biechten voor Fons. Binnenkort steekt hij nog in den bak voor zedenfeiten.

ANNIE: Ook niet overdrijven, hé Koster.

KOSTER: Nee, maar wat niet is kan nog komen...!

(Dokter Spuit en Fons komen van de keuken)

ANNIE: En dokter, iets gevonden...?

DOKTER SPUIT: (uit haar lood geslagen) Wat is me dat allemaal...!

ANNIE: Ik kan niet goed volgen, dokter. Het is toch maar iets zoals alle mannen daar op die plaats hebben hé...?

DOKTER SPUIT: Neenee, uwe Fons heeft wel iets speciaals daar beneden.

ANNIE: Heeft hij daar dan toch een moedervlek...? Dat heb ik zelf nog nooit gezien.

DOKTER SPUIT: (tot Fons) Moet ik het vertellen of vertelt gij het...?

FONS: (bekent aarzelend) Ik heb euh..., ik heb een Prins Albert laten zetten...!

KOSTER: Oh my God...! (slaat weer een kruisteken) Dat wordt nog drie keer te voet naar Scherpenheuvel ook.

LIES: (enthousiast tot Fons) Een Prins Albert...? Gij...? Dat is pas cool..., halleluja...!

ANNIE: (tot Fons) Daarom zat gij de laatste tijd altijd zonder naft...! En waarom doet gij zoiets...?

FONS: (nederig) Een weddenschap met de gasten van de pompoenenclub. Ge weet hoe dat gaat als ge een pint gedronken hebt. En hij die paste moest 1.000 euro in de pot leggen.

LIES: En hoeveel is er in de pot gekomen, Pa?

FONS: Niks, want alle leden van de Pompoen hebben er ene laten zetten. Tattoo Fritz heeft aan ons nog veel geld verdiend.

LIES: Daarom herkende hij u gisteren meteen...!

FONS: Nu moet ik efkes gaan zitten want ik krijg weer van die pijscheuten.

DOKTER SPUIT: We zullen de formulieren eens gauw invullen.

(Fons legt de zwemband op een stoel, maar alvorens hij erop kan gaan zitten heeft Dokter Spuit zijn stoel al ingepalmd, het prrrrrt-geluidje volgt)

ANNIE: Hoe moet het nu verder met onze Fons, dokter?

DOKTER SPUIT: Zo'n ding kan men enkel verwijderen met een speciale knutseltang.

VERA: Misschien heb ik die wel liggen.

FONS: (tot de rest) En nu gij allemaal hé...!

VERA: Wat wij...?

FONS: U laten onderzoeken hé.

ANNIE: Wij mankeren niks.

FONS: Jawel, jawel, die rode puistjes op uw lijf. (tot Dokter Spuit) Zij zijn deze morgen allemaal opgestaan met rode puistjes.

DOKTER SPUIT: (tot de rest) Kom, laat me dat eens een keer zien.

KOSTER: (met bang lachje) Maar nee, onze puistjes zijn niet ècht, dat is maar verf...!

VERA: (vervolgt) Wij hebben gisteravond rode puistjes op ons lichaam geschilderd.

ANNIE: Dat jeukt wel een beetje, maar dat zal wel van de verf zijn.

DOKTER SPUIT: (onderzoekt Annie's arm) Neenee, die puistjes zijn ècht ontstoken.

VERA: (vol ongeloof) Maar dat kan niet...!

KOSTER: Kom, al die verf moet er nu maar eens af.

(Men probeert de verf te verwijderen, maar het lukt hen niet)

ANNIE: (verbaasd) Het zijn potverdekke èchte puistjes. Hoe kan dat...?

DOKTER SPUIT: Wat hebt ge gisteren gegeten?

ANNIE: Wortelen..., pruimen..., en een vers konijn.

DOKTER SPUIT: Dan scheelde er iets aan dat konijn. Als het niet betert dan moet ge bloed laten trekken. Kijk, zelfs in uw gezicht begint het ook al. (tot Koster) En wat hebt gij gegeten?

KOSTER: (aanzelend, met bange blik naar Fons) Ja, ook ko... , ko..., (herpakt zich) ...komkommer.

DOKTER SPUIT: (tot Vera) En gij...?

VERA: Ja, ik ook.

FONS: (fel geïnteresseerd) Wát gij ook...?

VERA: (aanzelend) Kon..., kon..., (herpakt zich) ...kon ik de tijd maar terugdraaien.

FONS: En ik heb NIET van dat konijn gegeten, dan weet ge 't wel zekers.

LIES: (vervolgt) Nonkel Albert en Chantal hebben ook niet van het konijn gegeten want die zijn gisteren samen gaan eten op restaurant.

FONS: (tot Koster) Hoe komt gij aan die puistjes...? (tot Vera) En gij...? (kwaad tot Annie) Zeg niet dat ge hen een stuk van ONS konijn gegeven hebt hé...!

ANNIE: (bekent gedwee) Jawel, ik heb hen allebei een stuk meegegeven.

FONS: (roept furieus) Daarom schoot er niks over voor mij...!

ANNIE: (gaat in de tegenaanval) Zwijgt gij maar of ik zal u seffens eens met uwe Prins Albert aan de wasdraad hangen...!

DOKTER SPUIT: Kom, iedereen die van dat konijn gegeten heeft MOET onmiddellijk een spuit krijgen. Kom maar om beurt naar de keuken.

FONS: Pak maar een grote spuit, dokter, en duw ze er maar héél diep in..., (doelend op de Koster) ...zeker bij die met dat zwart potske...!

DOKTER SPUIT: Kom, volg mij maar en maak uw bovenarm al maar bloot. (af naar de keuken)

(Iedereen af naar de keuken, behalve Fons. Vera struikelt bijna over haar hoge hakken. Fons schenkt zich ondertussen een borrel uit. Om beurt keren Annie, Lies en de Koster terug van de keuken, Vera en Dokter Spuit niet)

FONS: Dus ge wilde mij er eens goed doordraaien met uw puistjes...?

KOSTER: 't Is allemaal gedaan voor de heilige Albert...

ANNIE: (vervolgt) ...om u te doen geloven in ons mirakel.

FONS: Ik geloof niet in mirakels, dat weet ge toch.

KOSTER: (bekent bescheiden) En die oude pispot is ook niet van de èchte Albert Motsch, maar van mijn overgrootvader.

FONS: (tot Koster) Waar zit gij nu met uwe heilige Albert tegen èchte ontstekingen...? Hij moet nu maar eens laten zien wat hij kan hé.

LIES: (teleurgesteld) Die Sylvain ook met zijne rommel. Ik eet nooit nog konijn.

(Sylvain hijgend op van de keuken)

SYLVAIN: Wilt ge nu eens iets weten...? Al mijn konijnen zijn ziek. Ze liggen daar te spartelen, zó...! (imiteert)

KOSTER: Ik zou ook ziek worden als ik op zo'n belachelijke kleren moest kijken.

SYLVAIN: (vervolgt) De veterinaire is just geweest, ze hebben myxomatose...! (tot Annie) Dus zeker NIET van dat konijn eten dat ik u gegeven heb hé...! Steek dat maar onmiddellijk in de grond.

ANNIE: It's too late....! We hebben het al opgegeten....!

SYLVAIN: (slaat de hand voor z'n mond) Oh my kot...! Nu gaat ge allemaal een dikke kop krijgen hé...! (tot Fons) Gij niet, want gij hebt er al ene...!

FONS: Op uw gemak gij, hé mislukte konijnenboer.

KOSTER: (tot Sylvain) Gij hoeft geen konijn meer te schenken voor onze Vlaamse Kermis. Gij gaat heel het dorp nog vergiftigen.

FONS: (tot Sylvain) Hoe komen uw konijnen aan die ziekte?

SYLVAIN: Ik denk dat ik ze teveel eikels gevoederd heb.

FONS: Zwijg me van "eikels" hé...! (tast aan z'n kruis)

SYLVAIN: Ja, dan zal ik al m'n konijnen maar wegdoen hé en opnieuw beginnen. Misschien kan ik nu toch maar beter vetkiekens gaan kweken.

ANNIE: Maar dan moet ge weer oppassen voor de vogelziekte.

SYLVAIN: Jamaar, vogelen doe ik niet. Ik doe mijne was met de hand.

FONS: (tot Lies) En gij gaat morgen met uwe auto naar de garage?

LIES: Ah nee, morgen heb ik geen tijd. Ons Ma en ik hebben morgen al ergens een afspraak.

ANNIE: (tot Fons) Dan kunt gij ondertussen die kapotte dampkap eindelijk herstellen.

FONS: Okee, dat staat voor morgenvroeg bovenaan in mijn agenda.

(Vera daagt op van de keuken met een grote kniptang)

LIES: Wat hebt gij bij...?

VERA: Een speciale tang om die Prins Albert bij Fons te verwijderen.

LIES: (tot allen) Kom, allemaal efkes helpen om onze Pa in bedwang te houden.

FONS: (in paniek) Zijt gij zot...! (vlucht vierklauwens naar de slaapkamers)

(Een dronken Tattoo Fritz daagt op langs de keuken)

ANNIE: Amaai die is zat...!

TATTOO FRITZ: (roept lallend in bokshouding) Waar is die Amerikaan dat ik hem z'n blaffeturen dichtklop...!

LIES: (tracht hem te temperen) Zoudt gij niet beter wat kalmeren...!

TATTOO FRITZ: Is er nog whisky...? Ik wil een dubbele whisky en wel NU of ik breek het kot hier af...!

ANNIE: (tot Lies, ad Tattoo Fritz) Wat gaan we daar mee doen?

LIES: Laat dat maar aan mij over. (duwt Tattoo Fritz met één vinger tegen z'n borst zodat die over de rugleuning van de zetel tuimelt = stuntje) Zo doen we dat met die zatlappen...!

ZESDE TAFEREEL

(VOLGENDE DAG - ZATERDAG)

(Er staan lege kopjes en koffie op tafel. We horen getimmer op de achtergrond. De vaste telefoon rinkelt. Fons komt van de keuken en spoedt zich naar de telefoon)

FONS: (tot de telefoon) Jaja, ik ben er al. (neemt de hoorn op) Met Fons Van Elderen. - - - En wie zijt gij...? - - - Als ik het goed begrijp zijt gij onze èchte Nonkel Albert en zit gij nu nog in Amerika...? - - - Okee, tot volgende week dan. (haakt in, dan starend bij zichzelf) Dat is stront aan de knikker...! Wie is die Buffalo Bill dan...?

(Chantal komt in lichte paniek van de slaapkamers)

CHANTAL: Fons, ikke ben al mijne dure juwelen kwijt...! Ikke heb gezocht en gezocht, maar niks gevind. (bijna huilend) Dat waren de juweel die ikke van mijne grootmoeder hebben geërfd.

(De telefoon rinkelt opnieuw. Fons neemt op)

FONS: Bij Van Elderen. - - - Ja, commissaris, maar wie is die Magnus Manzella? - - - Watte, van de Albanese maffia...? - - - Ja, die persoonbeschrijving klopt...! Merci voor 't bellen, commissaris. (haakt in en gaat tot bij Chantal, dan gemeend ernstig) Hebt gij mij iets te vertellen over die Magnus Manzella, alias Nonkel Albert...?

CHANTAL: (bekent gewillig) Ja, ikke moest in zijne opdracht werk. Hij is grote baas van de Albanese maffia. Hij hebben de familie Van Elderen al weken gevolgd.

FONS: Waarom doet hij dat?

CHANTAL: Om uwe familie te pluim natuurlijk. En daarna weer ene andere familie. Iedereen die hem iets in zijne weg leggen wordt vermoord...! Dus opgepaste met die manneke, hé Fons...!

FONS: En waar is die Magnus Manzella nu...?

CHANTAL: Ikke weet niet. Maar zijne twee vallies zijn al weg.

FONS: En uw juwelen..., daar zal hij ook wel mee riebiedebezie zijn. Ik zal eens direct naar ons Annie bellen.

CHANTAL: Ikke ga nu nog beetje verder zoek naar de juweel. (af naar slaapkamers)

FONS: (telefoneert met z'n gsm) Zèg, waar zit gij...?

(Annie komt thuis terwijl ze telefoneert met haar gsm. Ze merken elkaar niet)

ANNIE: (met de rug naar Fons) Ik zit hier.

FONS: (met de rug naar Annie) En waar is dat...?

ANNIE: In de living.

FONS: In welke living...?

ANNIE: In ONZE living.

FONS: (merkt haar nu pas op) Oh daar zijt gij. Nu heb ik nieuws...! Luister...

ANNIE: (onderbreekt) Nee Fons, ik heb nu geen goesting om te luisteren.

FONS: Kom, trek eerst uwe jas uit. (wil Annie helpen)

ANNIE: (met pijnlijke grimas) Nee, blijf van m'n lijf...!

FONS: Waarom?

ANNIE: Ik heb een tepelpiercing laten zetten...!

FONS: (verontwaardigd) Watte...? Gij zijt zot zeker...? En aan welke kant...?

ANNIE: Aan allebei. (het huilen nabij) En 't doet zo'n zeer...!

FONS: (wil haar troosten) Kom hier dat ik u efkes goed vastpak.

ANNIE: (stoot hem af) Nee, mij niet aanraken alstublieft...! Volgens mij was Tattoo Fritz nog zat van gisteren.

FONS: Ge zijt toch niet bij Tattoo Fritz geweest voor die piercing...?

ANNIE: Gij toch ook.

(Lies komt thuis. Haar blik verraadt dat ze pijn heeft)

FONS: (tot Lies) En wat hebt gij aan de hand...?

LIES: Zo'n kanjer..., in mijne navel...!

FONS: Hoe is 't mogelijk, hoe is 't mogelijk...? Hebt ge zeer?

LIES: Enkel als ik moet niezen. Plezant als ge met een snotvalling zit gelijk ik. (niest maar houdt de hand op haar navel van de pijn)

FONS: Waarom doet gij zoiets...?

ANNIE: Omdat de piercings deze week in reclame stonden bij Tattoo Fritz.

LIES: (ad keukendeur) Jamaar wacht, daar volgen er nog hé...!

FONS: Wie...?

(De Koster daagt op. Hij heeft een grote ring in z'n neus)

FONS: Wat is dat in uwe neus...? Zijt gij allemaal zot geworden, of wàt...?

KOSTER: (fier) Ik heb ook nog den heilige Albert op mijne rug laten tatoeëren. Wilt ge hem eens zien, Fons?

FONS: Nee...!

KOSTER: Ik heb er dorst van gekregen. (wil van een kop koffie drinken maar dat lukt niet meer met die grote ring in z'n neus) Oeioei..., ik geraak er niet meer bij.

ANNIE: (tot Fons) Bij Vera is het nog erger...!

FONS: (verwonderd) Vera...? Waar is Vera...?

KOSTER: In de keuken, ze durft niet binnenkomen.

LIES: Ik zal haar eens gaan halen. (opent de keukendeur en Vera komt binnen)

(Vera ziet duidelijk af en stapt met de benen gespreid want ze heeft veel pijn)

FONS: En waar hebt gij een piercing laten zetten...? (als Vera naar haar onderkant wijst) 't Is niet waar hé...!

VERA: Jawel, 't is wèl waar...! (weent overdreven)

FONS: En doet het zeer...?

VERA: Een beetje.

FONS: Maar een beetje...? Waarom weent gij dan...?

VERA: (overdreven huilbui) Nu kan ik niet meer met de velo rijden...!

FONS: Dan laat ge maar een zadel van een bromfiets op uwe velo zetten.

ANNIE: Wij zijn met ons vijven allemaal langs geweest bij tattoo Fritz.

FONS: Met u vijven...? (telt) Eén, twee, drie, vier... Wie is die vijfde dan...?

(Sylvain daagt nu op van de keuken, even vrolijk als altijd. Hij is gekleed in een glitterkostuum met een cowboyhoed op z'n kop)

FONS: (ad Sylvain) Wat gaan we nu krijgen...?

SYLVAIN: (showt zich) Fons, do you see iets aan me...?

FONS: Yes. You have ze niet meer alle vaaif op een raaike.

SYLVAIN: En hoort ge niks...? (schudt met z'n onderlijf waardoor een belletje rinkelt)

FONS: Vanwaar komt dat gerinkel...?

SYLVAIN: In plaats van een "Prins Albert" heb ik een "Koning Albert" laten zetten.

FONS: En wat is dat...?

SYLVAIN: Een bel-piercing. Wat zullen ze daar in Hollywood wel niet van zeggen...?

FONS: Ja, ze zullen u daar nu zeker kunnen gebruiken in een kerstfilm.

SYLVAIN: Om de kerstman te spelen?

FONS: Nee, om in de kerstboom te gaan hangen.

SYLVAIN: (zingt en laat z'n onderlijf rinkelen) Jingle bells..., jingle bells...!

FONS: Ze staken vandaag toch weer niet bij de LIJN?

SYLVAIN: Jawel. Omdat we te weinig congédagen hebben.

LIES: Bij het ingangsexamen van de LIJN is de eerste vraag: "Noem 10 redenen om te staken".

FONS: (tot Sylvain) Waarom draagt gij die cowboyhoed en dat glitterkostuum?

SYLVAIN: Omdat ik morgen vertrek naar Hollywood en ik pak mijn verloofde mee.

FONS: (met lachje) Vertrekken...? Dat zal moeilijk gaan, vrees ik...! Ga allemaal maar eens efkes zitten want ik heb groot nieuws te vertellen.

VERA: Ik kan niet meer gaan zitten.

FONS: Dan blijft ge maar rechtstaan.

SYLVAIN: Hebt ge geen kussen om onder m'n belleke te stoppen...?

FONS: Luister...! Nonkel Albert is een valsaard...! Zijn èchte naam is Magnus Manzella, hij is een kopstuk van de Albanese maffia...!

ANNIE: Hoe weet gij dat...?

FONS: Omdat onze èchte Nonkel Albert juist gebeld heeft vanuit Amerika. En de politie heeft ook al gebeld, ze zijn die Manzella al een hele tijd op het spoor.

VERA: Dan kent die Albanees potverdekke goed z'n Engels, moet ik zeggen.

LIES: Engels met haar op, ja.

FONS: Als er geld aan vast hangt dan spreken die smeerlappen alle talen.

SYLVAIN: And in the mientime is ons Engels ook al een beetje little beter hé.

KOSTER: En waar is Nonkel Albert nu, ik bedoel die Magnus Manzella...?

FONS: Ik zou het niet weten, maar z'n valliezen zijn al weg. En Chantalleke is al haar juwelen kwijt...! Daar is die schoft natuurlijk ook mee weg.

LIES: Dat was te denken dat die twee iets met elkaar hadden, Chantal en die gast komen hier op precies dezelfde dag aan. Dat kon geen toeval zijn.

FONS: Neenee, Chantal stond onder druk. Zij kon niet anders. Magnus Manzella is een pooier en Chantalleke is een van zijn pros-proststi-pros..., hoeren...!

KOSTER: Heeft hier de hele tijd dan een prostituee gelogeed...? Oeioei...! (slaat een kruisteken) We kunnen al beter de biechtstoel naar hier halen...!

FONS: (richting Annie) En dan geven wij die kwiet nog een sleutel van de voordeur.

LIES: Nu begrijp ik wie de foto's van onze kamers op het internet gezet heeft. Die

Buffalo Bill natuurlijk want hij had hier toch vrij spel.

FONS: Al sjans dat er niemand van ons is gezwicht voor zijn investeringen of we waren allemaal ons geld kwijt geweest.

(Het wordt plots stil in de kamer en de kopjes gaan naar beneden)

FONS: (verbaasd) Hoe...? (tot Annie) Ge gaat me toch niet vertellen...?

ANNIE: (bekent nederig) Jawel, ik heb hem al ons spaargeld gegeven.

FONS: Ja, dat is een blunder van formaat. En nu...? Al ons geld kwijt. Misschien kan ons Lies haar spaarboek nu bovenhalen?

LIES: Nee. Die is ook leeg.

FONS: Hoe komt dat...?

LIES: Ik heb Nonkel Albert ook stiekem geld gegeven om te beleggen. Ik ben dus ook alles kwijt.

FONS: Waarom doet ge zoiets? Gij wist dat hij een pannenkoek was.

LIES: Wat brengt spaargeld nog op bij de bank?

VERA: En die rotzak beloofde ons woekerintresten.

FONS: Gij ook al...?

KOSTER: En ik heb hem al het spaargeld voor onze grot gegeven.

FONS: Allé, hoeveel geld is iedereen kwijt...? Lies jij telt op hé...!

ANNIE: Ikke 75.000 euro.

FONS: (hoofdschuddend) Hoe is 't mogelijk zeg...!

LIES: Ikke 20.000.

VERA: Ikke 125.000. (na vragende blikken) Dat was het erfdeel van mijn ouders.

KOSTER: En ikke 2.500.

LIES: (na wat hoofdrekenen) Dat is samen..., 222.500 euro alstublieft...!

FONS: Amaai, dat was de moeite om hier eens efkes langs te komen. (tot Sylvain) En jij cowboy Henk..., is uw bankrekening ook geplunderd?

SYLVAIN: Nee, want ik heb niks op de bank staan. Al m'n spaargeld zit verstopt in het konijnenkot van mijne Albert. Die paljassen van de bank zullen met de Sylvain z'n centen nooit schoon weer kunnen spelen. Koppie koppie...!

VERA: Dan hebt gij veel sjans.

SYLVAIN: Ik zeg altijd, beter one voigel in the hand dan ten in the loecht.

(De deurbel rinkelt. Lies gaat naar de hall)

ANNIE: Ik vraag me af hoe die Magnus Manzella op de hoogte was over het bestaan van onze èchte Nonkel Albert? Dat moet iemand hem toch verteld hebben...?

FONS: Het zou kunnen dat ik dat aan Chantalleke verteld heb aan de toog in Het Mestputteke. Wat vertelt een mens allemaal als hij zat is.

VERA: Veel meer dan dikke zever komt er niet uit een zatte vent.

(Lies komt van de hall met twee formulieren terwijl ze die in stilte leest)

LIES: (tot Annie en Fons) Het was de deurwaarder, met een uitzettingsbewijs en een akte van verkoop. (ad formulier) Kijk hier, ons huis is al verkocht en we moeten uiterlijk tegen het eind van de maand de woning verlaten hebben...!

ANNIE: Is die brief wel ècht?

LIES: Daar staat toch een handtekening van onze Pa onder.

ANNIE: (legt Fons op de rooster) Kunt gij dat uitleggen alstublieft...? En nu probeer ik nog kalm te blijven hé... (dreigend) ...dus durf niet liegen, hé kameraad...!

FONS: (inspecteert de brief) Dat is mijn handtekening niet, want ik zet er altijd een puntje achter en precies dat puntje ontbreekt hier. Kijk maar na.

LIES: Dat zal die smeerlap ook wel gedaan hebben. Die heeft ons eigen huis achter onze rug verkocht.

ANNIE: (tot Fons) Hoe kent die uw handtekening...?

FONS: Wel euh...

LIES: (redt Fons) Die zal dat wel ergens op een brief gelezen hebben of zo.

FONS: Just Lies.

KOSTER: (teleurgesteld) Daar gaat onze grot. (dan verbolgen) Zorg dat ik dat schurremurrie niet in m'n handen krijg hé...!

VERA: Ik begrijp niet dat we ons allemaal zo laten vangen hebben.

FONS: Alles is hier beginnen verkeerd te lopen met DE KOMST VAN ALBERT...!

LIES: Van Nonkel Albert...?

VERA: (met blik naar Fons) Nee, van Prins Albert.

ANNIE: Nu begrijp ik koningin Paola. Als ge met een "Albert" getrouwd zijt dan hebt ge 't niet getroffen in 't leven. Geen enkele Albert deugt...!

LIES: Mijne Albert is toch een goeie, hé Ma..., als 'm nuchter is.

SYLVAIN: Mijne Albert was ook een goeie. Spijtig genoeg heb ik 'm moeten begraven.

KOSTER: En mijne heilige Albert is ook een goeie.

VERA: (ziet af) Wat moet ik nu doen? Ik kan straks niet eens naar de opening van de nieuwe Albert Heijn-winkel gaan.

ANNIE: Misschien dat ge best een halve dag met de poep in warm badje gaat zitten.

FONS: Wacht eens, ik heb nog iets voor u. (presenteert plagend z'n zwembandje) Misschien kan dit u nog van pas komen, haha...!

VERA: You bastard...! (gepikeerd af langs de keuken met de benen gespreid)

LIES: Ik ga nog eens proberen om mijn auto te starten. (af langs de keuken)

(Chantal komt van de slaapkamers)

CHANTAL: (heel blij) Ikke hebben mijne juweel allemaal terug gevind. Zij lag in de putteke van de douche. Dat is ene MIRAKEL. (terug af naar de slaapkamers)

(Lies daagt op)

LIES: Wilt ge nu eens iets weten...? Mijn auto start terug...! Dat is een MIRAKEL. En wil ik nog eens iets zeggen..., mijn rode puistjes zijn allemaal verdwenen.

(Na een controle blijken ook bij Annie en de Koster de puistjes weg te zijn)

KOSTER: Bij ons ook. (enthousiast) Weer een MIRAKEL.

LIES: (krijgt ondertussen een sms) Hier..., weer een MIRAKEL..., ik mag beginnen als kassierster in de nieuwe Albert Heijn-winkel. (niet gemeend) Zou onze Nonkel Albert daar dan toch voor gezorgd hebben?

KOSTER: Neenee, dat komt door de heilige Albert Motsch. (enthousiast tot Fons) Mag er nu een grot komen op uwe grond...?

FONS: Ja, op voorwaarde dat heel dit verhaal van ons spaargeld goed afloopt.

(De telefoon rinkelt. Fons neemt op)

FONS: Bij Van Elderen. - - - Okee, merci commissaris. (haakt in, dan tot allen) Nog een MIRAKEL...? De politie heeft die Magnus Manzella opgepakt aan de grens, en iedereen zal z'n geld terugkrijgen.

ANNIE: Dat is hier het ene mirakel na het andere.

KOSTER: Nu moet er toch een grote grot in uw tuin komen, hé Fons...!

FONS: (geeft uiteindelijk toe) Okee.

KOSTER: Merci Fons...! (kust Fons hartelijk op het voorhoofd)

FONS: Pas op met uwe ring..., seffens blijft die nog achter MIJNE neus hangen...!

KOSTER: Sorry, ik weet soms geen blijf met mijn gevoelens.

FONS: Ik dacht dat gij liever vrouwen kuste? Of zijt gij van partij veranderd...?

KOSTER: Nee, ik ben niet voor de venten, als ge dat moest denken.

FONS: Pas maar op..., wat niet is kan nog komen...!

SYLVAIN: Dan moeten we nu de klokken maar eens luiden. (laat onderkant rinkelen)

KOSTER: Ik ga onmiddellijk een aannemer contacteren om de grot te bouwen.

FONS: Pak die oude pispot van uw grootvader ook maar mee.

KOSTER: (luid tot Fons) God bless you...! (af met de pispot)

LIES: Is de dampkap nu al hersteld, Pa?

FONS: Ja. Ze is zo goed als nieuw.

LIES: Dan ga ik een tas melk met honing op het vuur zetten. (af naar de keuken)

(Chantal, gekleed in haar jas, komt van de slaapkamers met haar valies)

FONS: Waar gaat ge naartoe, Chantalleke?

CHANTAL: Dat weten ikke nog niet.

ANNIE: Ge moogt nog efkes blijven hé.

CHANTAL: Neenee, de familie Van Elderen zijn héél lief voor mij geweest. Ikke willen u nog danken om hier een paar dagen te mogen logeer.

ANNIE: (tot Fons) Ge kunt dat kind toch zo maar niet op straat zetten.

FONS: Hebt gij een beter idee?

ANNIE: (tot Sylvain) Kan ze bij u niet intrekken, uw konijnen zijn nu toch dood?

SYLVAIN: For me is that good. (liefjes) Dan zal maine "King Albert" zaine geng nogal geen. Hé Chantalleke.

CHANTAL: (legt haar arm liefjes rond Sylvain en streelt zijn wang) Ja, ikke weet dat Sylvain ook héél lief kunnen zijn voor mij.

(Chantal geeft Sylvain een kus waardoor zijn belletje plots begint te rinkelen)

FONS: Iedereen gehoord...? Zijne "Koning Albert" wordt al wakker...!

SYLVAIN: (tot Fons) Waar gaat ge nu wonen als uw huis verkocht is?

FONS: Maakt niet uit. Desnoods huren wij bij u een stuk van uw konijnenkot.

SYLVAIN: Jamaar, dat gaat niet meer. Ik heb al de kotters al in brand gestoken.

FONS: Hoe...? Ge hebt er toch eerst uw spaarcenten uitgehaald...?

SYLVAIN: (kan door de grond zakken) Miljaar..., 't is niet waar hé...! Dat ben ik rats vergeten zèg...! (rent als een bezetene af langs de keuken)

ANNIE: (roept hem nog na) Sylvain, ge vergeet uw Chantalleke nog...!

CHANTAL: Is niet erg, ikke zal Sylvain wel kunnen vind.

FONS: Ja, ge volgt het geluid van zijn belleke maar.

(Chantal met valies af langs de keuken)

FONS: (liefjes tot Annie) Ik moet u nog bekennen dat ik Chantalleke een tijdlang geld gegeven heb zodat ze kon overleven. Uit medelijden natuurlijk.

ANNIE: Daarom stonden wij onder nul op onze rekening?

FONS: Indeed.

ANNIE: (liefjes) Gij zijt de slechtste nog niet. Kom hier, mijne Prins Albert. (kust hem)

FONS: En nu zullen we er eens aan beginnen...?

ANNIE: Aan wàt...?

FONS: Ik ga mijne Prins Albert uitdoen.

ANNIE: En dan...?

FONS: Ja, wat zou er dan kunnen gebeuren, ra ra...?

ANNIE: Maar pas op voor mijn piercings, hé chouke...!

FONS: Och darling, die statie slagen we wel over.

(Fons en Annie gaan hand in hand richting slaapkamers. Bij de deur horen ze plots een hevige ontploffing in de keuken. Lies komt zwart geblakerd van de keuken)

LIES: (zwijmelend) Daar is weer een MIRAKEL gebeurd...! De dampkap is ontploft...!
(niest)

EINDE